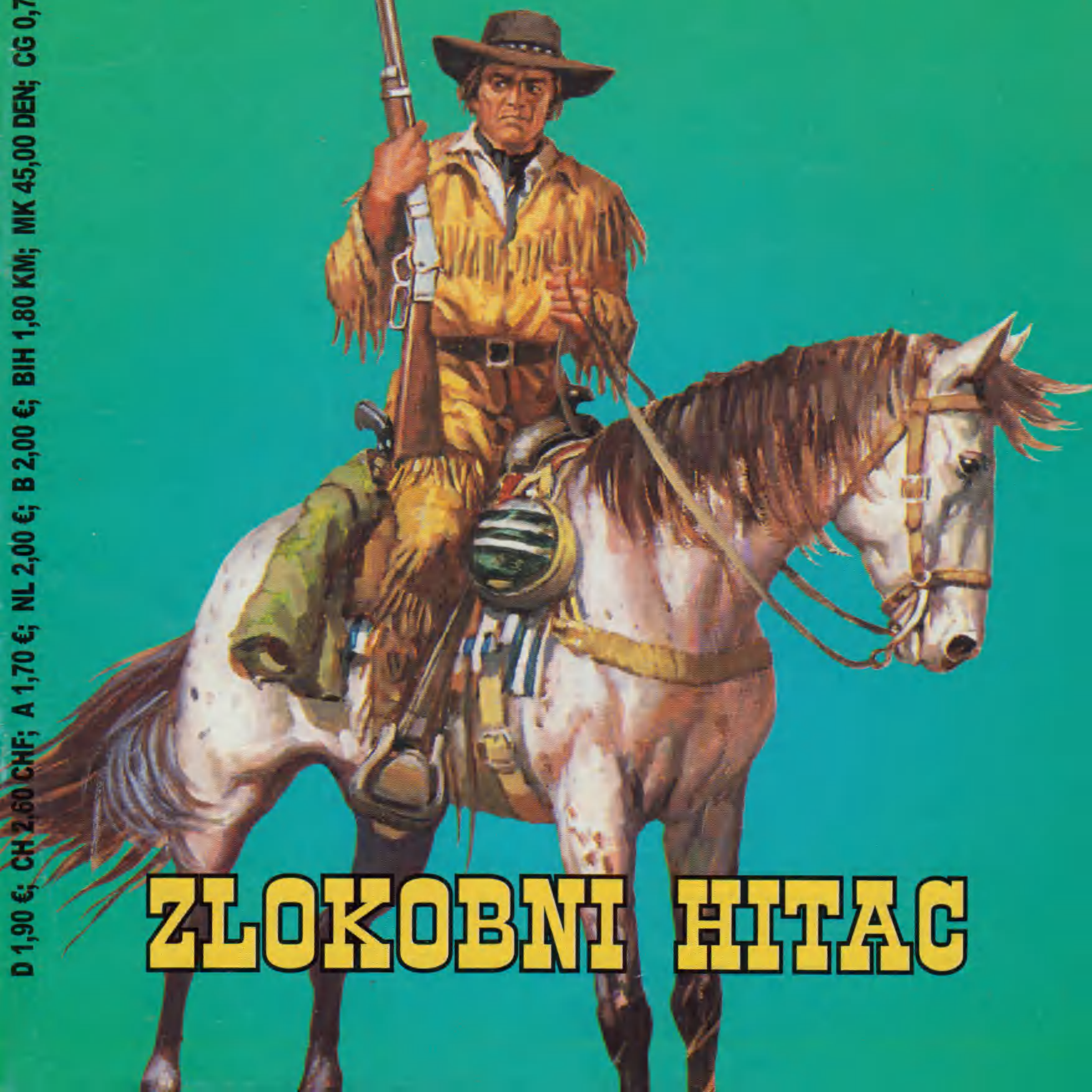

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 522 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

ZLOKOBNI HITAC

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ **DOK HOLIDEJ** ★

522

Frenk Larami

ZLOKOBNI HITAC

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 522

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frank Laramy

FATAL BULLET

Recenzija i adaptacija

MAP

Štampa: 22. XI 2017.

Tržište: 01. XII 2017.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – FATAL BULLET

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Toplo avgustovsko popodne na reci Tulumn, nedaleko od kalifornijskog grada Modesta bilo je isto kao i svakog drugog dana u to doba godine: pomalo sparno i tiho, tako da bi se osobi koja se tu našla činilo da čuje šum reke koja se zlatasto prelivala pod zracima sunca i vijugavo tromo odmicala ka horizontu.

I toga dana sve je bilo tiho i mirno, ali...

U žbunju nedaleko od obale nalazio se čovek i nekoga vrebao u zasedi.

Pazeći da ne pomeri grančice žbunja, čovek je povukao cev puške kroz lišće i, umirivši ruku, poravnao nišan sa leđima konjanika koji se malo pre toga zaustavio na obali. Ništa ne sluteći, jahač je sa rukom oslonjenom na kuk, spokojno sedeo u sedlu. Životinja pod njim je žudno pila vodu i širila nozdrve, s vremena na vreme mašući dugačkim repom.

Međutim, čovek s puškom je i dalje mirno nišanio i odugovlačio sa smrtonosnim hicem kao da zbog nečega okleva. Možda je spokojstvo njegove žrtve probudilo u ubici grižu savesti i za trenutak zadržalo prst na obaraču.

Sedeći i dalje u sedlu, konjanik je lagano skinuo šešir i maramicom obrisao znoj sa čela. Bio je to stariji čovek, blede kože, visokog čela i velikih prosedih brkova. Čelo mu je bilo izbrazdano sit-

nim borama, a oko usana se naizmenično javljao čudan grč, nalik na plač.

Odelo mu je bilo prekriveno prašinom, a okovratnik košulje znojem. I čizme su bile pod debelim slojem prašine i samo ponegde se moglo videti da su crne i lakovane.

Utolivši žeđ, konj je podigao glavu i tiho frknuo, a konjanik je stavio šešir i pritegao uzde. Bilo je očigledno da se sprema da nastavi put.

To kao da je bio znak za ubicu na bregu koji je sedeo zaklonjen grmljem i sa prstom na obaraču. Puška je planula, grančice su se zanjihale, a nekoliko listića je odletelo u vazduh.

Jahač se zaneo, a onda naglo spustio glavu na grudi i pošao napred. Uplašen neočekivanim pucnjem, konj se propeo i zanjista.

U stvari, izgledalo je da je čovek odjednom zaspao i nesvesno kliznuo iz sedla na zemlju. Kada je pao, podigao je mali oblak prašine, a onda se sve utišalo.

Odmah zatim, životinja je okrenula glavu prema gospodaru koji je nepokretno ležao pored njenih nogu. Posmatrala ga je nekoliko trenutaka kao da se pita da li spava ili ne, a onda krenula nekoliko koraka napred, prema busenima zelene sočne trave.

Ubica sa brega lagano je krenuo prema reci.

Nosio je šešir velikog oboda, običnu platnenu košulju i pohabani prsluk. Lice mu je bilo opaljeno suncem, sitnih očiju i tankih, velikih usta iskrivljenih na levu stranu. Na kukovima mu je visio opasač načičkan mecima i stara izlizana futrola boje meda, sa „koltom” kalibra 44.

Išao je polako, držeći pušku na gotovs, verovatno za slučaj neprijatnog iznenađenja. Osim toga, trebalo je dokrajčiti žrtvu ako se ispostavi da u njoj još ima života.

A izgleda da je bilo baš tako.

Teško pogođeni čovek je malo pokrenuo glavu, ali nije imao snage da otvori oči. Na stomaku mu se videla velika crvena mrlja koja se veoma brzo širila dok su mu se prsti grčili zahvatajući busenje i sasušenu travu.

Videvši da je žrtva još živa, ubica je zlokobno iskrivio usta i energičnim pokretom repetirao pušku. Oči su mu demonski blesnule, a zgrčene usne otkrile čvrsto stisnute zube.

Ranjenik je otvorio oči i to je bilo jedino što je mogao. Bio je bespomoćan, gubio je dah i osećao da mu se život polako gasi. Onda je ubičina senka prešla preko njega poput oblaka. Čuo je dobro poznati zvuk zapinjanja oroza i svako-ga časa očekivao pućanj koji je značio sigurnu smrt i kraj svega.

Za to vreme, ubica je počeo da podiže pušku, udaljen od ranjenika jedva nekoliko jardi. Bio je apsolutno siguran u sebe, toliko siguran da je zaboravio na svaku opreznost. Čak je prečuo i jasan šum koji je dolazio sa desne strane.

I onda, u trenutku kada je hteo da pritisne okidač, čuo je oštar i zapovednički glas. U jednom momentu mu se učinilo da dopire iz velike daljine, a onda se stresao od neke hladnoće u tom glasu, reske oštine koja nije trpela pogovor.

Ubica je zastao kao skamenjen. Bio je toliko iznenađen da je prvih nekoliko trenutaka samo bespomoćno kolutao očima. Kada se malo pribrao, očajnički je počeo da traži izlaz.

Činilo se da izlaza nije bilo.

Čovek na zemlji ponovo je sklopio oči.

Videvši da nema kud, ubica je bez reči bacio pušku i lagano se okrenuo prema glasu. Ruke su mu bile malo podignute, a u sebi je psovao. A onda, na svoje ogromno zaprepašćenje, shvatio je da u njega nije bilo upereno nikakvo oružje!

Onaj neverovatan glas koji ga je presekao pripadao je nepoznatom čoveku koji je desetak metara daleko, ležerno sedeo u sedlu svog snažnog ždrepcu. Noge i trbuh konja, ali i jahačeve čizme bili su mokri i činilo se da su maločas izašli iz vode. Reka Tulumn bila je plitka i nepoznati je verovatno pregazio negde u blizini i tako neprimetno prišao mestu zločina.

– Prokletstvo! – procedi ubica besno.

Nepoznati jahač imao je na sebi crni sako elegantnog kroja, nešto svetlije pantalone golubije boje, crni „kalifornija” šešir čiji je obod senčio njegovo preplanulo lice, snežnobelu košulju sa tankom kravatom boje višnje i svileni prsluk u istoj nijansi. Lice mu je bilo uokvireno malo podužom, uredno začesljanom kosom, a ispod lučno povijenih

obrva gledale su pomalo čudne, golubi-je sive oči.

Na desnom bedru, ispod dugačkog sakoa u futroli od lakovanog boksa, nosio je revolvere sa drškama ukrašenim slonovačom. Odelo i specijalno oružje bili su dva znaka po kojima ga je prepoznavao Divlji zapad, odnosno gotovo svaki jahač u ovim beskrajnim prostranstvima.

Bio je to Dok Holidej, brzoruki kockar i revolveraš.

Suvi i topli predeli Zapada nekada su bili neophodni njegovom zdravlju i tako se uputio ovamo. Uputio se i ostao, ozdravivši i očeličivši se u sasvim drugačijim, ponekad surovim životnim uslovima. Ovog puta, želeo je da stigne u Nevadu, a zatim produži u Jutu.

Međutim, dok je gazio plićak na reci, čuo je pucanj i promenio pravac. Video je da čovek na zemlji nema oružja i odmah mu je bilo jasno da se radi o podmuklom ubistvu.

Sada su se gledali oči u oči – kukavički ubica iz zasede i legendarni strelac i kockar, Dok Holidej.

Trajalo je još nekoliko trenutaka, a onda je ubica spustio pogled ne mogavši da izdrži hladan prodorni pogled čoveka na konju. Instinktivno je zadrhtao predosetivši da mu nema spasa.

Holidej je ćutao i čekao.

Ubica mu je vrebao svaki pokret nadajući se da će se ipak desiti neko čudo.

Ranjenik na zemlji ponovo je okrenuo glavu i uzdahnuo.

Privučen uzdahom, Dok za tren pogleda prema njemu. Iako se radilo o deliću sekunde, to je bilo sasvim dovoljno

za nepoznatog. Bolje reći, on je mislio da će biti. Čudno iskeženog lica posegnuo je ka oružju i munjevito izvukao revolver. Dok ga je dizao prema protivniku, na licu mu je lebdeo pobedonosni osmeh. Trenutak kasnije, osmeh mu se zaledio na licu, jer je video da je oružje već upereno u njega. Niklovana cev blesnula je na suncu i to je bio poslednji sjajni zlatni zrak koji je ubica ikada video.

Nošen silom inercije instinktivno je pritisnuo okidač. Ali, pre toga ga je već zaslepio narandžasti plamen koji je platio iz cevi strančevog „kolta“. Usijano olovo je pronašlo svoj cilj, pa je ubica kao istrnut iz zemlje poleteo unazad, a onda se zateturio nekoliko koraka i bez glasa sručio na zemlju.

Džordžijanac ga je hladno odmerio, a zatim lagano sjahao i prišao ranjenom čoveku noseći sa tobom malu torbu od krokodilske kože. U njoj se nalazio pribor za najhitnije medicinske intervencije od koga se nije nikada razdvajao. To ga je, uostalom, jedino još vezivalo za poziv koji je odavno napustio, odnosno u onom trenutku kada je saznao da su mu dani života odbrojani. I tako se čovek pred kojim je tek bila karijera zubnog lekara otisnuo na Zapad da potraži bolji vazduh, a možda i brzu smrt.

Međutim, smrt je mimoilazila Doka Holideja, a odnosila sve one koji su mu stajali na putu. Umesto mira koji je želeo, čovek iz Džordžije nailazio je na nespokoj. Neprijatelji su se gomilali, neprilike množile, a da ni sam nije znao kako. Poker je pod njegovim prstima prerastao u igru koju je samo on

dobijao, a „koltovi” drugih revolveraša i desperadosa mogli su da se uporede sa njegovim samo što se tiče kalibra. U svemu ostalom, Holidej je bio brži, precizniji i veličanstveniji.

Sa uzdahom je kleknuo pored ranjenog čoveka, otkopčao mu košulju i pogledao ranu. Odmah je shvatio da je povreda teška i beznadežna. Trbušna arterija bila je presečena i čovek je umirao. Tu više ništa nije mogao da učini.

Čovek je otvorio oči i pogledao ga. Izgleda da je bio svestan činjenice da ga život lagano napušta.

– Ne pomerajte se... – posavetovao ga je Dok.

– Je... li... gotovo?

Holidej klimnu glavom.

Lagano je sklopio oči i odmah zatim ih otvorio. Nešto ga je teralo da što bolje iskoristi trenutke koji su mu preostali: ruka mu je sama pošla prema Doku, a pogled na tren postao bistriji.

– Čujte... – prošaputao je tražeći prave reči. – Ja sam Skot Bilings... pošao sam u San Hoze da sretnem kćerku... da je... odvratim...

Zastao je da predahne. Holidej mu je na ranu stavio tampon od čistih zavoja, pokušavši da bar malo zaustavi krvarenje.

– Ja sam vlasnik... štamparije u Sonori. U poslednje... u poslednje vreme mi prete... pisao sam kćerki o tome. A ona... rekla je da će doći da mi pomogne... Zato... moram da je sprečim... da i ona ne strada...

– A ko je to protiv vas? – upita ga Dok mirno.

Ranjenik je disao sve ubrzanije, a ruka mu je grčevito stezala rever Holidejevog kaputa.

– Zapamtite.... moja Nora... Eleonora Bilings... – šaptao je. – Oh, mister... obećajte mi da ćete joj ... pomoći da ode... da napusti Sonoru. Recite da sam je molio da... da se vrati tetki u San Hoze... Obećajte!

Dok podiže glavu i pogleda obrise prelepe i divlje Sijera Nevade. Istini za volju, nije bio raspoložen da se zadržava u Sonori. Ali, čovek na samrti ga je preklinjao.

Da li je tako nešto mogao da odbije?

– Kako će vaša kćerka doći? – upitao je. – Kočijom? Kako da je sretnem?

Ali, ranjenik kao da ga nije čuo.

– Obećajte! – mucao je gubeći dah i zatvarajući oči. – Obećajte, molim vas...

– Obećavam – kazao je glasno i odlučno.

Kratak trzaj usana koji je zaličio na osmeh, a onda je stisak Bilingsove ruke naglo popustio, a telo mu mlitavo klonulo na zemlju. Zatim mu se na licu pojavio blaženi izraz večitog mira i spokoja.

Bio je mrtav.

Džordžijanac se polako uspravio.

Sunce je lagano zalazilo i senke su se već prilično izdužile. Sa reke je dopirao svež povetarac što je bio jasan znak da će se noć spustiti veoma brzo. Uzdahnuo je i odložio torbu u stranu. Sada je trebalo prionuti na posao.

Nešto kasnije, ponovo je uzjahao svog Miga i još jednom se okrenuo prema grobu nepoznatog štampara iz Sonore. Sveža humka i drveni krst jasno su se

ocrtavali u sumraku koju se spustio na obalu.

Ubicu je pokrio kamenjem i izlomljenim granjem.

Kada je poterao konja na istok, nebom su počeli da kruže lešinari. Miris bufalo trave prostirao se ravnicom, a svežina skore noći delovala je okrepljujuće.

Sudbina je još jednom presekla put Doku Holideju i ponovo ga stavila u iskušenje.

* * *

Diližansa se zaustavila u Riverbenku kako bi se promenili konji, a putnici i posada malo okrepili i sprali prašinu iz grla.

Bila je to selendra poput mnogih sličnih na putu između Modesta i Oukdejla. Kuće od dasaka neuređenih fasada i dvorišta, debela prašina u glavnoj ulici i rojevi muva onda kada su senke najkraće.

Bilo je podne.

Odmah pored konjušnice nalazio se sahn „Kaktus” koji nije delovao nimalo reprezentativno. Trule daske na verandi trema i jedna stara stolica za ljuljanje, vrata koja su škripala i polumračna zagušljiva prostorija. U stolici je dremao neki kauboj sa šeširom namaknutim na lice, a tišinu i podnevni mir ulice poremetio je dolazak diližanse.

Iz kočije su izašla tri putnika, dva muškarca i jedna žena. Ugledavši je, kauboj u stolici je tiho zviznuo kroz zube.

Kakva cura, pomislio je u sebi.

Imala je raskošnu dugu haljinu, šešir sa perjem i crnu kosu sa bezbroj šnalica ukroćenu u bogatu i prelepu punđu. Sa obe strane lica padalo je nekoliko redova tamnih lokni koje su bile ogroman kontrast njenoj nežnoj koži, beloju kao alabaster. Lice joj je bilo pravilnog oblika, usne pune i rumene, a ispod tamnih trepavica lepe zelene oči zbunjeno su posmatrale okolinu i kratko se zadržale na kauboju u stolici za ljuljanje. Po njenom izrazu odmah se moglo zaključiti da joj se atmosfera ovog mesta nije dopala i da želi da što pre ode odatle. Tome je verovatno doprineo i miris jeftinog viskija koji je sa zadahom znoja, zveketom čaša, psovkama i raskalašnim smehom dopirao iz saluna.

Nekoliko trenutaka kasnije na tremu se pojavilo nekoliko neurednih, polupijanih tipova. Nečija noga je pritom zakačila stolicu za ljuljanje i snažno je prevrnula zajedno sa mladićem.

Ljudeskara u zelenoj košulji koji je to tobož slučajno uradio odmahnuo je rukom, kreštavo se nasmejavao i požurio za svojim prijateljima. A onda su svi, kao po naredbi, zastali na ivici trema i zagledali se u devojku pored diližanse. U prvi mah nisu verovali da je stvarna, odnosno, pomislili su da je u pitanju fatamorgana. Za ogrubele ljude iz divljine koji su o ljubavi i lepoti slušali uglavnom iz priča, pojava te žene bila je najlepší prizor koji se ikada mogao videti.

Za to vreme, kauboj je mrmljajući ustao sa poda i otresao prašinu sa pohabanog odela. Bio je to visok i koščat momak, odlučnih crta lica svetlih očiju

i kose boje zrelog žita. Iako se trudio da očisti prašinu sa odela i nekako popravi izgled, to nije imalo mnogo uspeha: prilično iznošene pantalone, jakna pohabanih ivica i izbledela crvena košulja nisu delovali naročito impresivno. Ipak, ko se bolje zagledao u njega mogao je da prepozna snagu u tim mišićima, živost u očima i pogledu. Naravno, na kukovima je nosio opasač sa „koltom” čija se sjajna drška svetlucala na suncu.

– Pogledajte samo! – povikao je snagator u zelenom, mada je to bilo potpuno nepotrebno. Ionako su svi već buljili u devojku.

Naravno, odmah se moglo zaključiti da mlada dama nije iz ovih krajeva i da je prešla dosta dug put pre nego što je stigla u Riverbenk.

– Hajde, Rise! – povikaše ostali, namerno izazivajući ljudeskaru u zelenom. – Dama samo tebe čeka, zar ne vidiš?

Džin u zelenoj košulji bio je nadzornik na obližnjem ranču „Potkovica”, ali je više vremena provodio u salunima nego u sedlu. Zbog toga je smrdeo na viski i jeftini duvan, ali sada to nikome nije bilo važno. Na podstrekivanje svojih drugova samo je pročistio grlo, nesvesnim pokretom dlanova pogladio košulju i lagano sišao na ulicu.

Devojka je stajala sama pored kočije pošto su svi ostali ušli u salun kako bi se okrepili pred nastavak puta. Ona se zadovoljila time da otvori mali suncobran sa cvetićima i tako se zakloni od podnevne jare.

– Zdravo! – začula je u sledećem trenutku glas iza sebe.

Brzo se okrenula i Ris se našao pred otvorenim suncobranom. Čuvši smeh svojih drugara sa trema, žestoko je pocrveneo. Onda je odgurnuo suncobran u stranu i prišao lepotici.

– Ako vas muči sunčanica, lutko – dobacio je kezeći se – kako bi bilo da pređemo u salun na pivo?

Međutim, ona je gledala na suprotnu stranu, ignorišući ga.

– Hej, Rise! – vikali su mu pajtaši podsmešljivo. – Dama je osetila da nisi gospodin!

– Izmakni se malo, Rise! Zaudaraš na bure!

– Koliko si popio viskija onesvestio bi se i konj, a kamoli takva ledi!

Nadzornik sa „Potkovica” ranča se namršti.

S druge strane, niko od prolaznika nije ni pokušao da pritekne u pomoć devojci ili pak obuzda napasnike. Što se naoružanog pratioca kola tiče, on je bio u salunu, a vozač je pripremao konje u konjušnici.

Devojka je očajničkim pogledom tražila neko drugo lice, ali videla je samo zlatokosog kauboja. Bio je nepomičan i tih i nije znala da li od njega može nešto da očekuje.

Zato je odlučila da krene prema kolima, ali joj je Ris preprečio put.

– Zašto žuriš, mala? – upitao je cereći se.

Devojka oseti kako je obuzima strah. Ipak, potrudila se da ne klone.

– Pustite me! – povikala je glasno.

Kauboј na tremu lagano spusti ruku prema oruđu.

Istog časa, osetio je revolversku cev uperenu u leđa.

– Hteo bi da pomogneš? – zacerekao se jedan iz veselo društva. – Šta kažete, pravi kavaljer?

Kauboј je ćutao. Odmah zatim jedna ruka mu je izvadila revolver iz futrole i grubo ga gurnula napred.

– U prvi red i posmatraj zabavu!

Ostali se nasmejaše. Nadzornik sa ranča „Potkovica” imao je u salunu više pajtaša nego što je to kauboј sivih očiju mogao i da pretpostavi. Do sad ih je prebrojao šestoricu...

Devojka se bespomoćno osvrkala dok joj se Ris približavao sa požudom u očima. Svi su iščekivali šta će se desiti, a Riverbenk kao da je opusteo. Naoružani pratilac kočije došao je do ulaza, bacio pogled napolje i brzo se vratio nazad. Nije mu baš bilo do uplitanja u obračun, pogotovo kada je druga strana bila toliko nadmoćnija. Uostalom, njegovo je bilo da prati četvoropreg do Sonore i da se tokom putovanja brine o putnicima.

Sada su bili u Riverbenku i javni red i mir bili su u nadležnosti čuvara zakona.

Za to vreme Ris je ispružio ruku da dotakne devojku, ali je dobio žestok šamar. Zastao je zabezeknut i ruka mu je mahinalno pošla ka obrazu. Ni on sam ni njegovi bućni prijatelji nisu mogli da veruju da mu se desilo tako nešto. I oni su nekoliko trenutaka nemo zurili, a onda prasnuli u gromoglasan smeh.

– Prokleta devojčuro! – progunda Ris spreman na skok. – Pokazaću ti ja koga si...

Ona je ustuknula, poturajući ispred sebe šareni suncobran. Međutim, snagator ga je prelomio kao da je u pitanju drvce i besno ga bacio u stranu. Njegovi drugovi koji su ga do tog trena podsticali veselom grajom, odjednom su umukli. I on sam je osetio da nešto nije u redu, pa je zbunjeno zastao. Okrenuvši se prema njima, video je da svi gledaju na zapadnu stranu ulice. Svi, uključujući i svetlokosog kauboја.

I on se polako okrete.

Odmah je ugledao snažnog ždrepcu koji je lagano prilazio noseći u sedlu jahača pravog kao strela. Bio je već sasvim blizu pošto ga ljudi, obuzeti Risom i lepoticom zelenih očiju, uopšte nisu primetili.

A onda, kao da je neka nevidljiva sila najavila njegovo prisustvo i privukla ovamo poglede svih prisutnih.

Odeven u tamno odelo, sa tamnim šeširom čiji mu je široki obod velikim delom senćio lice, jahač se približavao sasvim polako kao da ne želi da izazove ničiju pažnju. A ipak, svi pogledi su bili uprti u njega, pogledi puni radoznalosti i nekog neobjašnjivog iščekivanja ispunjenog strepnjom. Bilo je to napeto iščekivanje slično onome koje čovek oseća ulazeći u duboku mračnu pećinu obuzet nekom tajnom i opasnom magijom. Taj čovek samouverenog držanja i prodornih sivoplavih očiju, izazivao je radoznalost, ali i neku čudnu zebnju koja se na kraju pretvarala u strah.

Jahao je pravo prema ljudima ispred saluna.

Iako i sama obuzeta čudnim osećanjem omađijanosti, devojka se prva vratila u stvarnost. Uhvativši sa obe strane svoju dugu haljinu, iz sve snage je potrčala prema jahaču.

Ovaj je odmerenim pokretom naglo zategao uzde i životinja se ukopala u mestu.

– Molim vas, pomozite mi! – kazala je zadihano i podigla pogled prema strancu.

Ali, odmah zatim se uplašeno trgla, jer čovekove sivoplave hladne oči nisu obećavale ništa dobro. Iako je htela još nešto da kaže, njegov pogled kao da joj je oduzeo svu snagu.

Zadrhtala je od straha strepeći za goli život.

A onda je čovek progovorio i zelenooka lepotica je odahnula. Glas mu je bio razložan, blag i pun razumevanja. Činilo joj se da je shvatio sve što se dešava pre nego što mu je rekla makar jednu jedinu reč.

– Ne bojte se, mis, sve će biti u redu – kazao je i bez napora kliznuo iz sedla.

Tada je videla da je vitak i visok i da ima duge ruke i tanke prste kakvi su obično kod revolveraša i kockara. Na bedrima, u futrolama od lakovanog boksa visili su mu revolveri sa dršcima od slonovače.

Pošto se prijateljski nasmešio, blago ju je uzeo za ruku i ona je bez reči poslušno krenula za njim. Kada su stigli do kola, lagano se naklonio i upitao:

– Nastavljate li put, mis?

Devojka je samo klimnula glavom.

Tada se pojavio i vozač vodeći odmorne konje u pratnji konjušara. Postavljanje u zapregu trajalo je kratko, jer su oba čoveka bila izvežbana za takve poslove. Što se tiče šestorice kauboja sa ranča, oni su u čudu posmatrali neobičnog stranca koji je stajao okrenut leđima njihovom nadzorniku, baš kao da ga ni ne primećuje.

Pratilac kočije je još uvek izvirivao iz salunskih vrata, očigledno se kolebajući da li da priđe ili to ne učini.

Što se tiče kauboja sa kosom boje žita, on je vrebao priliku da se dokopa „kolta” koji je bio zadenut za pojas jednom od Risovih drugova.

– Da li je ovo kočija za Sonoru? – upitao je stranac vozača koji je upravljao vođice prema sedištu.

– Jeste, mister. Idete sa nama?

– Ako ima mesta?

– Naravno. Plaća se unapred.

– Nisam mislio da ne platim.

Ris ih je neko vreme posmatrao, a onda rešio da nešto preduzme. Prvo se pogledom sporazumeo sa svojim drugarima, a onda obišao stranca kako bi mu se našao licem u lice.

– Ova kočija je popunjena, mister – kazao je.

Zavesica na malom prozorčetu se pomakla i iza nje je izvirilo lepo devojčino lice. Njene zelene oči bile su zabrinute, ali su odavale i znatiželju.

Jer, iako je izbegla najgore i najviše od svega želela da kočija krene sa ovog paklenog mesta, nije odolela potajnoj nadi da će napasnik dobiti svoje. Ako je iko mogao da mu očita lekciju, onda je to sigurno bio ovaj čovek izvanred-

nog držanja, čudnih sivoplavih očiju i ledenog pogleda.

Vozač se popeo na sedišta tražeći pogledom svoga pratioca.

Iako se Holidej napravio da ga nije čuo, snagator ponovi.

– Rekao sam da je kočija popunjena!

– Otkud znaš? Da li si ti vozač? – upita on mirno, a onda izvadi iz džepa pozlaćenu tabakeru i lagano zapali jednu dugu mirišljivu cigaru. Ris je kao opčinjen posmatrao njegove pokrete.

– Pitao sam da li si vozač? – ponovio je Dok mirno.

On zbunjeno zatrepta.

– Ja... Nisam, ali... To nema veze!

– Onda se skloni. Ili hoćeš da te sunčanica dotuče?

Ris ga je gledao otvorenih usta. Nije mogao da shvati da neko postupa tako mirno i hladnokrvno. Posebno ga je nerviralo to što mu stranac nije posvetio ni najmanju pažnju.

– Ja se ne sklanjam! – zarežao je. – U ovoj kočiji nema mesta za tebe!

– Čuo sam da Riverbenk ima lepo groblje – uzvratio je došljak lagano. – Hoćeš jedno mesto za sebe? I to sada?

Nadzornik sa „Potkovica” ranča uzmakao je nekoliko stopa nazad. Bio je crven od besa i činilo se da će svaki čas eksplodirati.

Čovek u crnom je nenametljivo zabcio peš svog dugog kaputa i razgolitio dršku „kolta”.

– Pa? – zapitao je sa dosadom u glasu.

– Ko si ti? – setio se da upita Ris, njišući šakom desne ruke nad drškom pištolja.

– Zovem se Džonatan Holidej i nemam nameru da presedim ovo popodne na suncu.

– Holidej... – promućao je Ris prisećajući se nečega. – Holidej? – ponovio je okrenuvši se prema svojim pajtašima.

Kauboj sa kosom boje slame kratko je zažmirio i sa osmehom preleteo preko lica ostalih momaka.

– Ti si onaj Holidej što je pre pola godine sredio u Turloku Ejba Lina i Ripa Čereka?

– Da, baš taj. Čini mi se da si dosta čuo o meni.

– Pa šta! – odbrusi Ris kao da sam sebe hrabri. – Nas je sedmorica!

– Stvarno? Pa šta onda čekate? – dobaci Dok podrugljivo.

Bilo je to otvoreno izazivanje koje je Ris jedva izdržao. Bez obzira na Holidejevu reputaciju, brojna nadmoć je bila prevelika. Jedan protiv sedmorice... Previše čak i za njega.

Samo, ko će biti prvi. Ko?

Ris je zažmurio i video sebe kako se valja po prašini, ispraćen na onaj svet usijanim olovom čoveka iz Džordžije. Ta misao mu se nikako nije dopadala.

U stvari, kada bi neko od njegovih momaka prvi započeo, bilo bi mu lakše. Čovek u crnom morao bi da se okrene na tu stranu i Ris bi mu već prosvirao lobanju.

Kao da je pratio misli svog nadzornika, jedan iz njegove pratnje odmakao se od ostalih kako bi imao više prostora da dogradi dršku svog „kolta”.

Ris ga je uhvatio krajičkom oka i satanski se iscerio.

Međutim, niko nije uspeo da vidi kako je u ruci visokog stranca odjednom iznikao „kolt”. Narandžasti plamen je već buknuo i zrno je pogodilo kaubojevu ruku pre nego što je uspeo bilo šta ozbiljno da uradi.

Urlajući, čovek ispusti oružje, a Ris iznenada vrati svoju ruku uvis, uplašen ledenim pogledom čoveka iz Džordžije.

Tek tada je oružani pratilac kočije za Sonoru bučno otvorio vrata i iz puške opalio u vazduh.

– Polazak! – objavio je iz sveg glasa i žurnim korakom krenuo prema svom sedištu pored vozača. Kada je podigao nogu želeći da se popne na sedište, ugledao je cev niklovanog „kolta” pred samim nosom.

U trenu je prebledeo i ustuknuo za korak.

– Šta... šta to znači? – promucalo je.

– To znači da treba da se vratiš i kupiš opasače ovim tvojim prijateljima!

– naredi Dok oštro.

– Mojim prijateljima? – pobuni se ovaj. – Oni nisu nikakvi moji prijatelji!

– Nisu? Pa video sam da si stalno stajao na ulazu i iz prikrajka posmatrao zabavu. Očekivao si lep kraj?

– Ja... – zamuca čovek uplašeno – Nis... nisam to hteo već sam morao...

– Neka umukne, prokletnik! – javi se kauboj „slamnate” kose. – Ja ću kupiti opasače i za tren ih osloboditi gvožđurije!

Nekoliko trenutaka kasnije gomila opasača ležala je na prašnjavom tlu glavne ulice Riverbenka. Kauboj ih je mirno pokupio i bacio na krov kočije.

– Ako ih hoćete natrag, potrčite za nama par milja! – dobacio je podrugljivo.

– Dole više nema mesta – dobaci vozač nervozno.

– Ja ću na krov – odvrati mladić mirno. – Volim dobar pogled i čist vazduh.

Holidej priveza Miga za kočiju i ćutke uđe unutra. Uspeo je da se smesti u ugao osećajući na sebi poglede svih putnika. Jedino je devojka stidljivo gledala u pod. No, iskusni Dok je bio strpljiv i čekao pogodan trenutak. I tako, kada je kočija već dobro odmakla, njihovi pogledi su se sreli.

– Da niste vi Eleonora Bilings? – upitao je iznenada.

Bledilo na devojčinom licu bilo je tako naglo i izrazito da se činilo da će se onesvestiti. Međutim, uspela je da se savlada, gušeći strah u očima.

– Ne.... ja sam... ja sam Megi... Megi Konors! – promucala je.

Holidej klimnu glavom.

– Tako sam i mislio – kazao je tiho dok mu je u uglovima usana zatitrao slab smešak.

Što se tiče devojke, više se nije usuđivala da ga pogleda.

Poslednje odmorište pred Sonorom bio je Oukdejl. Tamo su se zaustavili u sumrak. Holidej je izašao, protegnuo svoje utrnule udove i žudno udahnuo večernji vazduh. Zatim je odvezao konja i lagano krenuo prema svetlostima saluna „Raskršće” čiji je natpis stidljivo svetlucau u mraku.

Devojka je izašla iz kola sa zebnjom u srcu. Vozač je primetio njenu zbu-

njenost i bičem pokazao prema jednoj zgradi.

– Tamo je pansion mame Elze – kazao je. – Ona prima na prenoćište i hranu. Ne zaboravite da je polazak sutra rano i...

– Ja ću vam pomoći oko stvari – ubacio se plavokosi kauboj skočivši sa krova kočije.

– Nije potrebno...

– Ne brinite, ovo nije Riverbenk – nasmešio se mladić.

Devojka ga je prvi put malo bolje pogledala. Sad je morala da prizna da je bio prilično simpatičan, naročito kada se smešio. Možda mu je odelo bilo previše pohabano, ali su veselo odlučno lice i snažna telesna građa ukazivali na pouzdanu osobu.

Uzeo je torbe i lagano krenuo ostajući na korak iza nje. Ona je mislila da to čini iz pristojnosti, ali plavokosi mladić je za tako nešto imao sasvim drugačiji razlog. Žudno je udisao miris devojčinog parfema koji se širio oko nje kao oblačak.

– Koga imate u Sonori? – upitao je tek reda radi.

Nekoliko trenutaka je ćutala, a onda neodređeno odvratila:

– Imam nekoga...

– Momka? Ili muža? – dodao je promuklo.

Devojka se u sebi nasmejala, ali nije usporila korak.

– Nije to što mislite – odvratila je tek malo iskrenuvši glavu. – A šta je sa vama?

Iskreno je slegnuo ramenima.

– Ne znam ni sam. U stvari, idem za Sonoru nekim poslom. Inače, zovem se Haris, Ben Haris iz Nevade. Jeste li bili u Nevadi?

– Ne – odvratila je kratko.

– Videli ste onog momka u crnom? – upitao je. – Zove se Holidej. Čuli ste za njega?

– Nisam čula ništa lepo – odvratila je. On podiže obrve i zavrte glavom.

– Ne znam šta ste čuli, ali meni se dopada. Da ste videli kako je potegao „kolt“... Ne bih garantovao ni da je Vajat Erp brži...

Ona ga pogleda.

– Volite oružje? Ja ga mrzim. Ono samo donosi zlo!

– U pravu ste, ali čovek mora da se bori. Ovde je život surov – dodao je i onda naglo začutao. – Evo, stigli smo!

Zgrada sa velikim lučnim prozorima i debelim ljubičastim zavesama koje su prigušivale unutrašnju svetlost, nosila je natpis „Pansion“ što se moglo tumačiti na različite načine. Ipak, za damu je to bilo pristojno mesto, mnogo bolje od nekog saluna gde se pilo i galamilo do zore.

Mladić se zagleda u devojčine prelepe zelene oči koje su mu se, pri sverlosti fenjera sa ulaza, učinile prepune desetina zlatnih iskrica. Sa divljenjem je odmerio osećajući se kao dečkić na prvom sastanku.

– Da li ste vi zaista Megi Konors? – upitao je naglo.

Ona se trže.

– A zašto vas to interesuje? – upitala je oprezno.

Ponovo je slegnuo ramenima.

– Ništa posebno, samo... Holidej je u kolima pomenuo neko sasvim drugačije ime. Zašto je to učinio?

Sada se namrštila.

– Prisluškivali ste?

Blago se nasmešio.

– Bilo je sasvim slučajno. Uostalom, zaboravimo to. Kada sam vas upitao, nisam mislio ništa loše. Što se mene tiče, možete biti i sam đavo. Ni tada mi ne bi smetalo da budem u vašoj blizini.

* * *

Nalonjen o šank saluna „Raskršće”, Dok Holidej je lagano ispijao svoj brendi. Uvek kada bi za šankom poručivao piće, Džordžijanac je gledao da preko puta njega bude ogledalo. To je učinio i ovog puta.

Pijuckao je naizgled nezainteresovano, ali je ispod poluspuštenih kapaka mogao da osmotri sve oko sebe, odnosno da registruje i najmanji šum.

Sada je lagano odložio čašu i otpuhnuo dim. Još pre nekoliko sekundi spazio je čoveka sa zvezdom koji mu je lagano prilazio. Čovek je na sebi imao plavu košulju upasanu u sive pantalone, a preko nje žute tregere. U prvi mah šerifova prilika podsetila ga je na takozvane plavokaputaše, odnosno severnjačke vojnike.

Što se tiče samog saluna, prostorija je bila poluprazna. Sve je mirisalo na svežu boju, a nameštaj se lepio pod prstima. Lusteri sa plehanim abažurima pričvršćeni za stubove bacali su senku na suprotnu stranu i neke od stolova ostavljali u polutami.

Čuvar zakona se naslonio na šank i odmerio Doka drskim pogledom. S druge strane, on je potpuno mirno ispraznio čašu, pogledao barmena i rukom pokazao da ne želi više.

Šerif se nakašlja.

– Kockar?

Dok ćutke izvadi tabakeru.

– Nešto sam te pitao, mister – dobacio je šerif povukavši ga za ruku.

Holidej se lagano okrete.

– Dovoljno je da me učtivo oslovite, a ne da me vučete za rukav, šerife – rekao je hladno.

Čovek sa zvezdom se naroguši. Bilo je očigledno da je očekivao više respekta od došljaka.

– Pitao sam da li ste kockar! – ponovio je i ljutito se isprasio.

– Pogodite!

– Kako to mislite?

– Pa ja pogađam da ste vi predstavnik zakona – objasnio je.

– Vidi se po ovome – odvrati čuvar zakona dodirnuvši zvezdu.

– Naravno. A pošto ja nisam okačio kečeve o rever, ne možete znati da li sam kockar ili nisam...

– Imate dug jezik, stranče. Samo znajte da ovde ne trpimo kockare i varalice.

– Zar? – dobaci Holidej ledenim glasom. – Koliko vidim, ovde se kockaju drugi, a ne ja...

Šerif pogleda tamo gde i Dok. Za jednim stolom, malo uvučenim pod stepeništem, sedela su četiri partnera. Bili su zadubljeni u igru i udaljeni tako da ih nisu mogli čuti.

– To su samo igrači, a ne varalice – dobacio je šerif. – Za svakog znam da igra pošteno...

– Varate se!

– Kako?

Dok se osmehnu.

– Onaj tamo.... u prugastom kaputu, žuta marama...

– Met Voker! Oh, šta to govorite? To je naš čovek, ovdašnji trgovac!

– Samo ga pratite i videćete da će, kada se sledeći put bude počeo iza uva, izvaditi jednu kartu.

– Gluposti! – odseče šerif ljutito.

Dok se još uvek blago smešio.

– Hoćete li da se kladimo?

– Ne trpim kladenje! – odbrusio je čovek sa zvezdom i uputivši mu ljutit pogled, prišao malo bliže stolu.

Trgovac koga je šerif nazvao Metom Vokerom bio je pozamašan debeljko gustih obrva i crvenog nosa. Nosio je golubije plavu košulju i žutu vratnu maramu sa čvorom koja je bila umašćena od njegove duge kovrdžave kose namazane nekim uljem.

Šerif je stao pored trgovca i čekao.

Barmen je počeo da briše glatku površinu šanka i ne gledajući u Doka, šapatom mu dobacio:

– Čuvajte se šerifa, stranče. Opasan je ako mu nagazite na žulj – dodao je, pa se lagano udaljio na drugi kraj i počeo da ređa čaše.

U jeku igre, kada su uzimane karte i bačeni najveći ulози, trgovac se promeškoltio na stolici i krenuo rukom prema potiljku. Onda se počeo po vratu, podvukao dva prsta pod obod

kragne i... jedna karta mu je skliznula u dlan.

Šerif nije verovao svojim očima. Ipak, munjevito je reagovao. U času je zgrabio trgovca za ruku stežući je poput klješta tako da je Voker zajaukao.

Ostali su iznenađeno podigli glave.

– Zar i ti, Mete? – dobaci jedan od igrača ugledavši kartu u debeljkovoj ruci.

– Prokletstvo! – dobacio je drugi ljutito. – Zahvali nebesima što je šerif tih inače...već bih ti pokazao!

– Strpajte ga u zatvor! – dobacio je neko.

Debeljko je prebledeo i nemo zurio preda se. Bio je toliko posramljen da nikoga nije smeo da pogleda u oči.

– A mi smo verovali da ga služi sreća – promrmlja njegov partner, suvonjavi starac sede brade.

A onda su mu sva trojica okrenula leđa.

Šerif se okrenuo prema šanku, ali Dok više nije bio tamo.

– Gde je? – upitao je krčmara lupivši rukom.

– Ko, šerife?

– Onaj stranac! Pre minut je stajao ovde.

– Otišao je gore. Odjednom se okrenuo i otišao.

– Koja soba?

– Ona moja najbolja... U dnu hodnika.

Čuvar zakona krenu na sprat, ljut što se nepoznati udaljio bez njegove dozvole. Kada je došao do naznačenih vrata, za tren je zastao i oslušnuo. Iznutra se ništa nije čulo. Ipak je podigao ruku i nekoliko puta snažno zakucao.

Odmah zatim začulo se škripanje madraca, posle toga koraci, ključ u bravi.

Onda se iza odškrnutih vrata pojavilo kockarevo lice. Džordžijanac je bio golglav i pramen guste crne kose padao mu je na čelo, tačno ispod pravilnih lučnih obrva. Njegove ledenoplave oči sijale su ljutitim sjajem.

– Šerife – odmah je dobacio Dok ne dajući mu vremena da se pribere. – Stvarno ne volim kada me neko uznemirava u mojoj privatnosti. Da sam želeo društvo, ostao bih još u salunu. Došao sam u svoju sobu da bih bio sam.

– Hej, hteo sam da vam... – počeo je šerif, ali je iznenađeno zastao videvši u Holidejevoj ruci cev niklovanog revolvera.

– Odlazite ili ću pucati... – procedio je Holidej.

Šerif ustuknu. Nešto u pojavi i glasu ovoga čoveka govorilo mu je da bi on i ostvario svoju pretnju. Zato se bez reči okrenuo i pošao nazad čuvši iza sebe škljocanje brave.

Duboko je uzdahnio osetivši da se iza ovog čoveka krije neka velika tajna.

Počela je da ga muči i određena zla slutnja, ali tu nije mogao ništa da učini.

Samo da ga vidim kako odlazi, pomislio je pokušavajući da napravi veselo lice pre nego što siđe u salun. To je značilo ne pokazati ni trunku slabosti.

Jer, šta bi u suprotnom rekli građani Oukdejla?

* * *

Kočija za Sonoru bila je spremna u samu zoru.

Sunce je tek isplovilo iza zelenih valovitih bregova na istoku i obasjavalo zemlju svojom rumenom svetlošću. Haris

je već bio spreman i s nestrpljenjem je bacao poglede prema pansionu mame Elze odakle je trebalo da se pojavi njegova sinoćna saputnica.

I baš kada je hteo da krene i vidi šta ju je zadržalo, ugledao ju je sa torbom u ruci. Srce mu je uzbuđeno zatreperilo i pošao joj je u susret. Ali, pre nego što je pružio ruku da prihvati prtljag, za tren je zastao zadivljen njenim izgledom. Bila je odmorna, lepša nego juče, u stvari najlepša žena na svetu.

Uputila mu je jedan šarmantan osmeh i od njegovog pogleda nesvesno pocrvenela.

– Biće lep dan – kazao je i odmah uvideo da mu je primedba prilično glupa.

Devojka je samo klimnula glavom i nastavila da hoda.

Dok ju je pratio, Ben Haris je zaključio da je on za nju najobičnija skitnica, dostojna malo ućtive pažnje i ništa više. Nije se usuđivao ni da uđe u kočiju i bude pored takve lepote. Njegovo mesto bilo je na krovu gde se guta prašina i udiše konjski znoj.

Vozač se popeo na sedište i prihvatio devojčinu torbu.

Oboje su potajno bacali poglede prema „Raskršću”, ali Dok Holidej se nije pojavljivao. Što se Harisa tiče, on je noć proveo u konjušnici i mada se celo jutro čistio od slame, opet bi tu i tamo pronašao po koji otpadak i krišom ga bacio na zemlju.

I pre nego što je došao ovamo razmišljao je o tome da li uopšte da krene za Sonoru. Činilo mu se da to nije imalo nikakvog smisla.

Devojka je sela u ugao i odmah promolila glavu kroz maleni prozor. Izgledala je zadovoljno i srećno i blago se osmehivala. Zbunjeni Haris je stajao pored prozora i vrhom čizme crtao po prašini.

– Zar vi ne idete? – upitala ga je.

Pre nego što je uspeo da odgovori, začuo je topot kopita. Podigao je glavu i ugledao trojicu jahača koji su im se približavali. Odmah se namrštio pošto mu se nisu nimalo dopali.

Dvojica sa strane bili su prilično neupadljivi i odavali su prave revolveraše. Bili su mršavi, povijenih leđa i mračnog izraza lica neprestano osmatrali sve oko sebe. Nosili su nisko pripasane „koltove” i bilo je jasno čime se bave.

Jahač u sredini izgledao je drugačije. Moglo bi se reći da je bio pomalo posebna, tačnije rečeno nesvakidašnja pojava.

Imao je tek nešto više od dvadeset godina i nadmen izraz lica svojstven tom dobu. Jahao je uspravno, visoko podignute glave i bio obučen u fino odelo naručeno negde u San Dijegu ili pak u Los Anđelesu. Njegov opasač, futrola i drške „koltova” bili su optočeni zlatnim kopčama i ukrašeni umecima. Pozlaćeni su bili i lanac džepnog sata kao i dugmeta na košulji, a zlatnih ukrasa nije bio pošteđen ni prekrasni mladi ždrebac kojeg je mladić jahao.

Ben Haris je zurio u mladića. Nebesa, ovaj liči na pokretnu zlatarsku radnju, pomislio je i uzdahnuo.

U međuvremenu, konjanici su se dosta približili. Nakindureni mladić je odmah spazio crnokosu zelenooku le-

poticu i pogled mu bljesnu požudom i divljenjem. Zato je zategnuo vođice i zaustavio se. Naravno, i njegovi pratioci učiniše isto.

Devojka uvuče glavu unutra.

– Krenite! – povikala je odlučnim glasom.

Vozač je oklevao. Njegov pratilac se još uvek nalazio u salunu i morao je da ga sačeka. Osim toga, nedostajao je još jedan putnik, a to je bio Dok Holidej.

Ben Haris se izmakao pošto su ga skoro oborili revolveraši, pratioci mladog džentlmena.

Kao da je naslutio nevolju, vozač je podigao bič želeći da potera konje.

– Stani! – odjeknuo je piskutav glas i vozačeva ruka zaustavila se u vazduhu.

– Ali... zašto? – promucalo je čovek sa bičem neodlučno.

– Ova kočija kasni deset minuta! – rekao je nakindureni mladić nadmeno se smešeći.

– Kako?

– Čuo si šta sam rekao! – besno je ponovio momak, lagano sjahao i prišao kočiji. Njegovi pratioci ostali su u sedlima, pažljivo motreći sve oko sebe.

– Šta ovo znači? – umešao se Haris, ali bahati mladić je samo ispružio ruku i odgurnuo ga. – Ne mešaj se, skitnico! – dobacio je ljutito i otvorio vratanica kočije.

Devojka se skupila u svom uglu kao da je predosećala da će je snaći neka nevolja.

I zaista, odmah posle nekoliko trenutaka, „zlatni momak” je osmotrio unutrašnjost kočije i dobacio:

– Ova lepotica bi mogla da siđe! – rekao je praveći pored sebe mesta za prolaz. – Imamo kratak razgovor u četiri oka.

Haris je koraknuo, ali ga je zaustavilo zapinjanje oroza na „koltu”, poznat zvuk koji je začuo iza leđa.

Devojka je i dalje sedela.

– Šta hoćete? Ko ste vi? – upitala se trudeći se da joj se u glasu ne prepozna drhtanje.

– Reći ću vam kada izađete, lepotice. Ona se namršti.

– Gde se to nalazimo? Zar u ovom gradu nema zakona?

Mladić se nasmeja, očigledno zadovoljan situacijom.

– Nije mi prvi put da zakon bacim u prašinu ili ga pošaljem čak... na groblje.

Haris se okrenuo i ugledao oružanog pratioca kočije koji se pojavio na vratima saluna, a onda se brzo vratio unutra.

– Plašljivi kojot! – progundā plavokosi kauboj ljutito. A onda... onda je ugledao nečije čizme na ogradi. Pažljivije se zagledao i video da neko sedi u stolici za ljuljanje na tremu, sa nogama na ogradi. Nije mu video lice, ali je slutio da je to Holidej.

Za to vreme, nakindureni mladić se uozbiljio.

– Hoćete li da siđete, gospođice? – upitao je devojku s nervozom u glasu.

– Nemam nameru! – odvratila je lepotica.

Istoga časa on ju je uhvatio za ruku.

Baš tada Haris je ponovo krenuo na njega, ali „zlatni” je hitro izvukao svoj

„kolt” i uperio ga plavokosom mladiću među oči.

– Miruj, ništarijo, ili ću ti prosvirati glavu!

Videvši da se situacija zaoštrila, devojka odgurnu njegovu ruku i izađe iz kočije.

– Šta sve ovo treba da znači? – upitala je oštro.

Mladić je vratio revolver u futrolu i ponovo se nasmeja.

– Laskam sebi da sam video dosta lepih žena, ali ovakvu još ne. Lepojko, ako bi bila dovoljno pitoma, mogla bi da zaslužiš moju naklonost. Dakle, da vidimo...

Pre nego što je završio rečenicu, momak je obgrlio devojku oko struka i privukao je k sebi. Ali istoga trenutka, ona ga je snažno ošamarila.

Momak je ustuknuo i prineo ruku obrazu na kome se jasno ocrtavao trag male šake. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da se pribere, a onda se namrštio, ljutito se izvio i zamahnuo rukom.

– Ne bih to pokušao! – začuo je iza sebe tvrd, ledeni glas.

Mladićeva ruka zastala je u vazduhu. Okrenuo se i na tremu ugledao čoveka u crnom. Stajao je onako visok i vitak, obasjan ranim suncem kao zlatnom prašinom. Senka šešira zaklanjala mu je polovinu lica, ali ledena mirnoća koja je izbijala iz cele njegove pojave dopirala je do mladića poput snežnog daha sa planine.

On prezrivo odmahnu rukom i dobaci svojim pratiocima:

– Oterajte ga! – kratko je dobacio.

Zatim se sve ponovilo isto kao i juče. Dok je munjevitim, mađioničarskim potezom izvukao svoj „linkoln” i zapucao tako da je oružje izletelo iz ruku revolveraša. Uznemireni, konji pod njima su se visoko propeli i malo je nedostajalo da ih zbate u prašinu.

A sve je trajalo tek koju sekundu!

Zatim je „kolt” našao put u futrolu, obrnuvši se nekoliko puta oko Doko-
vog kažiprsta. Iznad njegove glave još uvek je lebdeo oblačić dima.

Arogantni mladić je zurio u njega kao u avet. Ništa nije shvatao! Njegovi najbolji momci razoružani su za tren oka i to kao najobičniji početnici. U tom kratkom trenu i on se nekako promenio. Sva njegova nadmenost nestala je kao oduvana vetrom, a on sam je osetio strah koji se trudio da ne pokaže.

I zatim, kada se niko tome nije nadao, on počeo da skida opasač.

– Ne želim da se borim – kazao je kratko i bacio opasač na zemlju.

– U redu, onda se pokupi i počisti se odavde! – dobaci mu Holidej prezrivo i okrete se prema devojci. I baš kada je hteo nešto da joj kaže, primetio je naglu promenu izraza njenog lica.

– Pazite! – viknula je uzbuđeno.

Odskočio je u stranu kada je bahati mladić opalio iz revolvera skrivenog u futroli pod pazuhom. Zrno ga je tek okrnulo po ramenu, pa se sledećeg trena bacio na pod trema. Zlurado se smešeci, mladić se spremao da pripuca još jednom, ali nije stigao da opali. Grunuo je pucanj, momak je zastao, zagledao se ispred sebe kao da je nečim začuđen, a onda bez reči pao, licem

okrenut ka zemlji. Njegovo telo ostalo je da leži bez ikakvog pokreta.

Holidej se pridigao na lakat i pogledao u stranu. Na udaljenosti od oko desetak metara stajao je Ben Haris sa zadimljenim revolverom u ruci.

– Hvala – rekao je kratko i jedva primetno klimnuo plavokosom kauboju. Onda je ustao i lagano vratio revolver u futrolu.

Mladićevi pratioci poskakali su sa svojih konja i pritrčali mladom gazdi. Jedan od njih uzeo mu je glavu u ruke i kratko je odmerio.

– Mrtav je – procedio je jedva čujno i odmerio Harisa sa pretećim sjajem u očima.

– Dobio je što je zaslužio! – dobaci kauboju. – Bila je samoodbrana i ...

– Samoodbrana? – povikao je revolveraš bečeći se. – Vraga samoodbrana! Dogovorili ste se da ga ucmekate i zato teško vama! Ovo je jedini sin Lojda Bartleta! Prevrnuće svaki kamen da vas pronađe i ubije... Zapamtite! – dodao je, a zatim zajedno sa pajtašem podigao telo i prebacio ga preko sedla.

– Lojd Bartlet? – progundā vozač dok su se konjanici udaljavali. – Taj je pravi demon.

Plavokosi kauboju uzdahnu.

– Imam svedoke da sam morao.

– Mister, ja nisam ništa video! – dobaci vozač. – I zato me ni slučajno ne mešajte u to, da znate. Imam dvoje dece.

Ulicom se polako približavao šerif, a iz saluna se najzad pojavio pratilac kočije. Što se tiče Doka, on je mirno stajao na tremu, naslonjen na stub.

Kada se približio, čuvar zakona iz Oukdejla je shvatio da je zakasnio na glavnu predstavu.

– Kakva je to pucnjava? – upitao je oštro.

– Ubijen je sin Lojda Bartleta! – dobacio je vozač sa sedišta.

– Šta? – zaprepastio se šerif. – Ko ga je ubio?

– Ja! – javio se Haris. – Potegao je na golorukog čoveka i ...

– To je ubistvo! – povika on besno. – Zna li vi ko je Bartlet?

– Da sam znao, šerife – dobaci kauboj ironično – pobegao bih i pustio da taj naduvenko maltretira ovu devojkicu ili iz potaje ubija onog čoveka.

– I trebalo bi da bežiš, kučkin sine! – prekinuo ga je šerif. – Bartlet je najmoćniji rančer u ovom kraju!

Haris ga prezrivo odmeri.

– Zna li to da ste i vi njegov čovek? – upitao je.

Čovek sa zvezdom je zinuo kao da nema vazduha, a zatim izvukao revolver.

– Hapsim te! – grmnuo je.

– Zašto? – pobunila se devojkica. – Zar je trebalo da dopusti da taj mladić na podmukao način ubije ovog džentlmena?

– Vi ućutite! – obrecnuo se šerif. – Ne želim da zbog njega Bartlet sravni ceo Oukdejl! Neka on visi umesto nas!

– Bez suđenja? – začu se hladan i rezak glas Doka Holideja koji je lagano prilazio, držeći cigaru među zubima.

Šerif ga neprijateljski odmeri.

– I vi ste umešani u ovo?

Dok klimnu glavom.

– Priznajte? – obradova se čovek sa zvezdom. – Onda ste i vi uhapšeni!

Džordžijanac ga sažaljivo odmeri.

– Ako sam dobro razumeo – dobacio je oštro – ovom čoveku se neće suditi. U stvari, sudiće mu Bartlet?

– Nije vaše da zapitkujete, mister! A sada skinite opasač!

Ali, Holidej se nije pomakao.

– Šerife, sinoć ste bili pred mojim vratima – podsetio ga je. – Verujem da vam je jasno kako mi nije naročito stalo do određenih stvari tako da moj kraj može biti i vaš, samo da znate. Znači, apsolutno mi je svejedno, šerife.

Čuvar zakona iz Oukdejla nervozno je grickao brkove.

– Uđite u kola – obratio se Dok devojkici, a zatim pažljivo otvorio vrata i pomogao joj da uđe. Pogledi su im se za trenutak sreli i ona oseti kako je obliva neka čudna malaksalost.

– Kreći! – naredio je Dok i vozač kočije bez reči zamahnu bičem.

Odmah zatim kočija za Sonoru zakloparala je prašnjavom ulicom Oukdejla kasneći čitavih pola sata. Za to vreme, šerif i Holidej su se ćutke odmeravali.

– Mi odlazimo! – reče Dok iznenada, držeći šaku blizu drške „kolta”.

Čuvar zakona se nasmeja.

– Garantujem da nećete daleko! – odvratio je podsmešljivo. – Oni momci su verovatno već obavestili Bartleta...

– Meni je dovoljno da ste vi ubeđeni da ovaj momak nije kriv.

– Ja? Ubedite vi Bartleta, a ne mene. U svakom slučaju, moraću kao šerif da budem na čelu potere. Mislim da nemate mnogo šansi i zato...

Dok odmahnu glavom i uputi se ka konjušnici. Haris je išao za njim osvr-

ćući se, ali šerifu nije bilo ni na kraj pameti da upotrebi oružje.

Kao da je to znao, Holidej je koračao mirno, potpuno siguran u sebe.

– Pobogu... – progundā kauboj u sebi.
– Pa njegovi živci su od čelika!

* * *

Dva jahača su u paklenom trku grabila brdovitim terenom. Harisov konj je nekoliko puta okliznuo i mladić se jedva održao u sedlu. Za to vreme njegov čutljivi saputnik je lagano izmicaao.

Sada su izbili na vrh brega i zastali. Dole je vijugao put kojim je trebala da naiđe kočija.

Haris je skinuo šešir i obrisao oznojanu čelo. Ovih nekoliko minuta predaha zaista mu je dobro došlo.

– Dolaze! – dobaci Holidej kratko.
– Kako znate? Ja ništa ne čujem.
– Vidim prašinu iza stene – odvratio je. – Ti sada kreni bez konja, ali isključivo po kamenju kako ne bi ostavljao tragove. Ja ću povesti oba konja i navući poteru na drugu stranu...

Plavokosi kauboj se počesa iza uha. Ovaj nepoznati čovek stavljaao je zbog njega glavu u torbu, a on na tako nešto nije bio navikao.

– Čujte, zašto sve to? Ja umem...
– Toliko ti dugujem, jer si mi spasao život – prekide ga Holidej mirno. – A sada, hajde, jer diližansa dolazi. Ako ne požuriš, nećeš stići da se ukrcaš.

Mladić kratko klimnu glavom, kliznu iz sedla i kao zec odskakuta niz padinu. Negde na polovini puta se okrenuo da mahne Doku, ali se ovaj već izgubio.

Zato se okrenuo i nastavio da skakuće s kamena na kamen, mada su ga noge strahovito bolele. Ali, samo je stegao zube, svestan da u ovoj situaciji nema drugog izlaza.

Iznenada mu se kao naručena, ukazala izbočina jedne stene iznad samog puta. Pažljivo se pritajio na njoj, sav oznojan i zadihan. Da li će varka uspeti? Hoće li Holidej izaći na kraj sa poterom iz Oukdejla?

Kočija je nailazila i trebala da prođe tačno ispod njega. Za tren je zažmirio i pustio se...

Oružani pratilac na gornjem sedištu razrogačenih očiju je pratio let nekog tela kroz vazduh. U prvi mah je pomislio da se radi o nekom planinskom lavu, ali crvena košulja bila mu se isviše dobro poznata.

Sva sreća, Haris je s treskom pao na krov.

– Hej! – povikao je vozač. – Šta je to?
– Samo ti vozi! – odvrati kauboj iz Nevade. – Imaš putnika sa besplatnom kartom...

– Slušaj, ti... – narogušio se pratilac okrećući pušku.

– Slušaj sada ti! – prekinu ga Haris. – Ako se još jednom okreneš na ovu stranu, sletećeš dole sa rupom u potiljku! I ne zaustavljaj se sve do Sonore! – dobacio je oštro i istrgao pušku zbunjennom čoveku. – Može slučajno da opali, drugar. Vратиću ti je ako nas napadnu Indijanci.

Nedugo zatim, devojka se uplašeno trgla ugledavši glavu sa ćubom zlatne kose okrenutu naopačke.

– Zdravo! – dobacio je smešeci se. – Kako ste?

Ona odahnu pokušavajući da se osmehne.

– Sami ste? – upitala je.

– Jesam. On... On je otišao na drugu stranu.

– A šerif? Potera?

– Poći će za njim... – promrmljao je Haris i odmah zatim se vratio na krov.

Kratko i neraspoloženo je uzdahnuo. Kako se činilo, nju bi više radovalo da je ugledala Holideja nego njegovu neobrijanu njušku. Uostalom, možda je bila u pravu. Holidej ih je oboje dva puta izvlačio iz nevolje, a i bio je pravi gospodin.

Ipak, ta zelenooka lepotica ga je privlačila. Oborila ga je s nogu čim ju je ugledao i više nije želeo da je ostavlja. To što je u Holideju naslućivao konkurenta na određeni način mu je smetalo, ali, po onome što je čuo o njemu, pretpostavljao je da će pustolov nestati iz njihovih života. Uostalom, ni potera neće biti toliko glupa, pa će se razdvojiti, pomislio je. Tako će mu se pružiti prilika da se dokaže. Istina, već jednom je pokazao da nije kukavica, ali možda to nije bilo dovoljno.

Ben Haris pažljivo proverio doboš svog revolvera. Zar vredi umreti po ovako lepom danu? Ne, on želi da živi i neće dozvoliti da ga tek tako uhvate. Ovde, u otvorenoj preriji za tako nešto postoje realne šanse. A možda stekne i naklonost lepe zelenooke crnokose žene...

– Brže malo! – povikao je okrenuvši se prema vozaču. – Zar si zaspao?

* * *

Ono što je pretpostavio kauboj zlatne kose zaključio je i šerif iz Oukdejla, Karl Vest. Na čelu dvanaest oprobanih revolveraša Lojda Bartleta stigao je na brežuljak i sjahao. Bartlet je ostao u Oukdejlu da sačeka povratak potere, davši joj rok od šest časova da dovedu ubicu živog. Naravno, kada bude u njegovim rukama, zažaliće što je živ.

Karl Vest je buljio u trag i razmišljao kako bi begunac sasvim lepo mogao da siđe niz kamenjar i pridruži se kočiji, dok bi drugi mogao da povede oba konja i navuče poteru na svoj trag!

Onda se setio izobličienog lica svemoćnog Lojda Bartleta i besa pod kojim su se svi oko njega povijali i drhtali. Pored svih bio je to i on, Karl Vest, bivši poručnik Sedmog konjičkog puka!

Sa ljutnjom je pomislio na pretnje bogatog rančera da će, ako ne dovedu ubicu, oni stradati na vešalima koje će u međuvremenu spremiti.

– Šta je, šerife? – čuo je nestrpljiv glas iza sebe. – Na koju ćemo stranu?

Vest ih pogleda: dvanaest surovih desperadosa spremnih da skoče i ubiju na svaki Bartletov mig, a sve zbog velike sume dolara kojom ih je obasipao. Bacio je još jedan pogled u dolinu kojom je vijugao peskovit put išaran tragovima točkova. Vešala za čoveka koji je branio goli život mogla su da pričekaju, zaključio je.

– Tragovi skreću ovamo – rekao je glasno.

– Dvojica?

– Dvojica ! – potvrdio je i uzjahao.
Intuicija mu je nagoveštavala da pred sobom ima čoveka u crnom.

* * *

Šerif iz Oukdejla je pogledao. Prerija se pružala pred njim kao zeleno more spajajući se sa nebom, dok se nešto južnije preobražavala u visoravan zvanu „Kopačev grob”.

Neobično uzvišenje ime je dobilo po kopaču zlata koji je tu kopao dve godine, našao zlatnu žicu, obogatio se i otišao na istok. Nešto kasnije umro je za vreme epidemije, a poslednja želja mu je bila da ga donesu na visoravan i sahrane. Tako je mesto dobilo ime.

Izdignut u sedlu, Karl Vest je pokušavao da ugleda na horizontu bilo kakvu tačku, nešto što bi označavalo konja ili jahača. Međutim, u ravnici se samo pojavljala trava terana blagim povetarcem koji je silazio sa bregova.

Napredovali su ćutke i u stalnom oprezu. Odjednom su ispred sebe ugledali konja bez jahača. Pio je vodu na obali malog potoka na čijim su se obalama ukrštali šibljac i kratkovratih vrba.

Šerif zategnu uzde.

– Nema jahača – dobacio je neko iz gomile.

– Treba da su dvojica – javio se bradonja duge plave kose ispod otrcanog šešira. – Možda su u zasedi?

Vest lagano potera konja prema šumarku. Nisu imali razloga za strepnju, jer su istoga časa ugledali jahača kako mirno stoji na samoj ivici. Divan indi-

janski ždrebac pod njim kopao je zemlju i tresao grivom.

Vest ga je odmah prepoznao.

– Je li to on? – upitao je bradonja izvlačeći pušku iz futrole.

– Ne, nije on – odvratio je šerif.

– Onda njegov drugar?

– Da, njegov drugar. Ali, polako sa puškom! – opomenuo ih je. – Čovek ne promašuje!

– Ni ja! – zacerekao se bradonja prijevši kundak obrazu.

Oblačić barutnog dima lagano se rasplinuo oko jahača u crnom. U istom trenu puška gonioca odletela je iz ruku i tupo zveknula o stvrdnutu zemlju.

Bradonja ljutito opsova i gurnu povređenu šaku ispod jakne.

Holidej mirno vrati svoj „kolt” u futrolu.

Što se tiče ljudi iz potere, niko više nije ni pokušao da sledi primer plavokosog koji je ljutito gundao.

– Rekao sam polako sa puškom... – podsetio ga je šerif.

– Ali, nas je trinaest. Zašto ne pucate?

– Bartlet je rekao živog i ja...

– Ne slušajte ga! – povika bradonja ljutito. – Ovo je naša potera i zakon tu nema nikakve veze. Mi ćemo srediti stvar na svoj način.

Karl Vest je shvatio da je ostao usamljen.

Prošli su pored njega kao da nije ni postojao. Lica su im bila napregnuta, a oči sužene. Samo jedan mali znak i vatra bi mogla progutati i takvog đavolskog strelca kakav je bio čovek kamenog lica.

Lagano su se razmakli, poravnali u pravu liniju i tako se približili legendarnom kockaru, sigurni u svoju brojčanu nadmoć.

Zatim su stali.

Mirnoća kojom ih je stranac dočekao kao da im je oduzela malopredašnju osionost.

– To je ravno samoubistvu... – promrmљao je šerif gledajući u čoveka kao začaran.

Nepoznati je imao dovoljno metaka u svojim „koltovima“ da eliminiše većinu protivnika, ali još uvek bi ih ostalo nekoliko da ga dokrajče, pomisli šerif s nekom čudnom nelagodnošću. Onda se setio Bartletovog besa. Vikao je i izdijario se kao na najgoru bitangu u gradu. I to na njega, bivšeg oficira konjice!

Pljunuo je na zemlju. Da, da... Bartlet je želeo da osveti smrt sina naslednika. Ali, da li će ga to vratiti u život?

– Gde ti je prijatelj? – dobaci bradonja nestrpљivo.

– Tu je negde, amigo – odvrati Dok ledeno.

– Ne nazivaj me amigo – ljutnu se ovaj. – Nisam ja Meksikanac! A nisam ti ni prijatelj!

– Pod nebom smo svi jednaki – dobacio je Holidej mirno. – A ti ćeš uskoro gore, amigo.

– Ali ne pre tebe, kicošu! – dreknu bradonja i spusti zdravu ruku prema opasaču.

To je bio znak za ostale.

A onda su se svi sa nevericom zagledali u čoveka pred njima. Naime, činilo se da se nije ni pomerio, a cev niklovanog „kolta“ već je bila uperena u njih.

Zastali su kao skamenjeni.

Niko nije želeo da bude prvi na listi smrti. Izmenjali su poglede među sobom i svi su se zaustavili na bradonji koji se i dalje kočoperio.

– Nas je dvanaest puta više! Ne možeš sve pogoditi...

– Zavisi ko želi da bude prvi – suvo je uzvartio Dok.

– Blefiraš! Neće ti pomoći ni prijatelj koga si verovatno postavio u zasedu! Mi smo spremni da umremo za Bartleta!

– Pa ... onda počnite sa umiranjem – hladno ga dočeka Džordžijanac.

Bradonja se nekoliko trenutaka preznojavao, a onda se okrenuo

– Šerife! – zauriao je. – Ti si zakon! Uhapsi ga!

Karl Vest odmahnu rukom.

– Rekli ste da zakon sa ovim nema veze, zar ne? I da je to vaša potera...

– Reći ću Bartletu...

– Možeš mu reći da ide dođavola! – odvrati Vest.

To je na revolveraše delovalo kao grom iz vedra neba. Preneraženo su buljili u čuvara zakona.

– Šta si rekao? – prosiktao je bradonja.

– To što si čuo! – iskezio se Vest. – Ne želim da ubijam u ime zakona, a u stvari za Bartletov račun! – dobacio je, strgao zvezdu sa košulje i bacio je prema bradonji. – I ovo mu odnesi – dobacio je besno. – Može da je okači mačku o rep.

– Šta to znači, značkarošu?

– Znači da se ne vraćam natrag! – odbrusi Vest i uzvuče revolver. Lice mu je odjednom izgubilo svu dotadašnju

ravnodušnost, a oči blesnule opasnim sjajem. – Skidajte opasače! – dodao je oštro.

Bradonjine usne zadrhtaše.

– Ovo će te skupo koštati, Veste... – pretio je.

Umesto odgovora, šerif opali i bradonjin šešir odlete u vazduh.

Nije prošlo ni par sekundi, a opasači počеше da se slažu kraj konjskih kopita. No, jedan je pokušao da bude brži od uperenog revolvera. Jeste da je skinuo opasač, ali je pritom rukom zahvatio dršku revolvera i uperio ga prema šerifu.

Ali, Karl Vest ga nije primetio. Ne na vreme.

Možda bi za šerifa iz Oukdejla sve bilo kasno da Dokovo oštro oko nije spazilo lukavi banditov manevar. Bio je dovoljan samo jedan hitac. Lupež je klonuo i pao na vrat konja, pogođen tačno u rame.

Onda je i poslednji opasač uz tup udar pao na zemlju.

Karl Vest i Dok izmenjaše značajne poglede, a onda se šerif okrete prema ljudima i rukom im pokaza u pravcu Oukdejla.

Ljudi se okretoše i bez reči pođoše nazad. Vest za svaki slučaj ispali nekoliko hitaca u vazduh posmatrajući konjanike koji su se brzo udaljavali. Znajući situaciju, nije sumnjao da će izmisliti neku priču za Bartleta i pokušati da speru sramotu koja ih je zadesila.

Kada su ostali sami, on se okrete prema Holideju.

– Smeo bih da se kladim da ste kockar, mister. Da li sam u pravu?

– Zašto mislite da jesam?

Vest malo počuta.

– Imate duge fine prste, hladnokrvni ste, dobro pucate i odlično blefirate. Uzgred, hvala što ste mi spasli život.

– Spasavao sam i svoj, šerife – odvrati Dok mirno. – Ali, vi ste ipak pronašli svoj put.

Karl Vest se namršti.

– Moj put ne ide uporedo sa vašim, mister.

– Ne ide, šerife – kazao je Holidej i okrenuo konja prema jugu.

– Vaš prijatelj je u kočiji, zar ne? – dobacio je Vest.

– Znali ste? – iznenadio se Džordžijanac.

– Ja jesam, ali oni nisu. Zbogom, mister!

Holidej je posmatrao šerifova malo povijena leđa i pitao se kuda može da se uputi čovek koji je znao samo da ratuje i deli pravdu.

* * *

Kočija je stigla kasno popodne u Sonoru, kada su se na zapadu počeli skupljati olovnosivi oblaci. Uz glasne povike, vozač je zaustavio zahuktalu zapregu malo niže od saluna „Korona”, nestajući za trenutak u pravoj zavesi žućkaste prašine. Ben Haris je sišao sa gornjeg sedišta, hitro otvorio vrata i pružio ruku devojci. Ugledavši nesvakidašnju lepoticu, nekoliko obližnjih besposličara zviznuše kroz zube.

Salun „Korona” bio je još uvek najbolji u gradu. Građen u meksikanskom stilu, imao je ravan krov pokriven cre-

pom i verandu od okrećenog kamena sa tri polukružna ulaza.

Haris prihvati devojčin kofer, a ona upita vozača.

– Zmate li gde je Bilingsova štamparija? Znam da se nedavno preselio i sada nisam sigurna...

Ovaj upitno podiže obrve.

– Bilings? Onaj što izdaje novine? – dodao je i pokazao rukom na drugi kraj ulice. – Tamo radi i živi. Šta ste mu vi?

No, ona se okreće i pođe u tom pravcu.

Haris kreće za njom, prilično zbunjen.

– Ipak imate veze sa imenom Bilings? – dobacio je radoznalo.

Devojka se nasmeši.

– Ja sam mu kćerka.

– Eleonora?

– Zapamtili ste? Ali to je dugačko ime! Možete me zvati Nora.

– Zašto ste krili svoje pravo ime?

– Imala sam razloga za to – odvratila je tiho. – Tata mi je pisao da je u opasnosti i nisam htela da rizikujem – rekla je i iznenada zastala.

– A zašto me ispitujete? – upitala je hladno.

– Onako... – odvratio je iskreno. – Izvinite ako sam vas uznemirio...

Devojka ga pogleda sa razumevanjem i kreće dalje. Na samom kraju ulice jasno su uočili veliku tablu na kojoj je pisalo:

„Sonora njuz, štamparija i redakcija. Vlasnik, Skot Bilings”.

No, kada su prišli bliže, čekalo ih je iznenađenje. Zgrada na sprat, oronulih zidova i polutrulog trema imala je na uličnoj strani po dva prozora na prizemlju i spratu. Preko donjih prozora su

bile zakovane daske, ali je Eleonora bez problema pronašla ključ i otključala ulazna vrata.

Unutra je vladala polutama, a prostorija je bila puna regala i polica sa slovima. U uglu se nalazila velika presa za otiskivanje listova, a na njoj nekoliko manjih presa i kalupa.

Svuda je mirisalo na štamparsku boju i ustajalost, a tišina koja je dočekala posetioce delovala je pomalo zastrašujuće. Stepenište za sprat, gde je Skot Bilings imao dve sobe i malu kancelariju, nalazilo se u potpunom mraku.

– Ovde nema nikoga! – dobaci Haris.

– Tata je možda gore... – reče Eleonora nesigurno, osećajući kako joj se zebnja uvlači u srce.

Već sledećeg trenutka stepenice zaškripiše pod nečijim čizmama.

Ben Haris skloni devojku iza sebe i izvadi „kolt”. Neko je sa sprata lagano silazio dole zastajkujući na svakom drugom stepeniku. Ovako pritajeni, njih dvoje su mirnije očekivali dolazak nepoznatog.

Nejasna slika u dnu stepeništa pomerala se u raznim pravcima i dobijala obličje. U jednom momentu Haris naredi:

– Ne mrdaj!

Čovek kraj stepeništa je stao.

Bio je to starac šezdesetih godina, povijenih leđa i izboranog lica. Na čelu je nosio veliki zaštitnik protiv svetla povezan oko glave posebnom trakom. Imao je široke pantalone, staru košulju i umašćen, pomalo tesan prsluk. Leva ruka bila mu je u zavojima dok je u desnoj držao četku za prašinu.

Podigao je glavu i bolje namestio naočare.

– Ko je to tamo? – upitao je tihim, nekako izmorenim glasom.

– Čika Teo? – povikala je devojka pomalo nesigurno i odmakla se od Harisa. Shvativši da nema opasnosti, kauboj vrati revolver u futrolu.

Starac sačeka da devojka izađe na svetlo.

– Nora? – povikao je. – Zar si... zar si došla?

Teo Vaskez je bio slovoslagač koji je dugo radio sa Bilingsom.

– Gde je tata? – upitala je devojka.

– Zar te nije sreo? – začudio se starac. Devojka zadrhta.

– Sreo? Kako to mislite?

Stari uputi sumnjičav pogled prema Harisu koji je strajao malo povučen i u senci.

– Pošao je pred tebe, dete... – odvratio je sa uzdahom. – Hteo je da te vrati... ovaj... da ne dolaziš u Sonoru.

– Ali... nisam ga srela.

– Možda ste se mimoišli, dušo. Ko je to s tobom?

Devojka odsutno odmahnu glavom.

– Jedan saputnik... Pomogao mi je od Riverbenka dovde.

Stari je zavrteo glavom, a zatim uzeo devojku za ruku i poveo je prema stepeništu.

– Gore možemo mirnije da razgovaramo – rekao je.

Haris shvati da je suvišan i krenu prema vratima. Kada je izašao, nedaleko od ulaza ugledao je dvojicu ljudi koji su ga prezrivo odmeravali. Samo je uzdahnuo i lagano krenuo prema „Koroni”.

Krajičkom oka video je da su dvojica krenuli za njim prvo idući sporo, a kako je odmicao, sve više su smanjivali rastojanje. I mada su bili odeveni u nova tamna odela izgledali su prilično neverljivo. Stariji od njih bio je krupniji, zarastao u kratku crnu bradu, čupavih obrva i mrkog pogleda. Drugi, mlađi, imao je usko lice, mršava pognuta ramena i prilično ispijene obraze.

Obojica su nosila nisko pripasane „koltove” i nove čizme koje su im škripale pri hodu. Oprezno su osmatrali sve oko sebe, ali nikako nisu ispuštali iz vida Bena Harisa.

Što se tiče plavokosog kauboja, on podiže glavu i pogleda veliki transparent razapet preko ulice na kome je pisalo:

„Vaš šerif – Bili Pikok!”

Nije se tu zadržavao, već je produžio dalje. Sunce mu je udaralo u leđa i senka je „žurila” bar pet jardi ispred njega, a onda su joj se pridružile još dve senke i on shvati da ima društvo. To ga je uznemirilo, jer nije znao šta im je cilj. A neki cilj su sigurno imali. Nije se bojao, ali nije ni želeo bespotrebne probleme.

Zato se u jednom trenutku okrenuo i upitao:

– Mene pratite?

Obojica zastadoše i baciše cigarete u prašinu.

– Šta je rekao? – zapita mlađi starijeg praveći začuđeno lice. – Jesi li ga razumeo?

– Nisam, ali imam utisak da ni on sam ne zna šta hoće. Vidiš ga kakav je, prljav i smrdljiv.

To je, dakle, zaključio je Haris. Žele da ga izazovu i navedu na tuču ili obračun.

– Možda je novi kandidat za šerifa – podsmehnu se mlađi. – Odakle dolaziš, stranče?

– Verovatno iz kraja odakle je ona lepojka – dobaci drugi. – Jesi li video da joj je nosio prtljag? Možda samo to i zna?

Haris je znao šta to znači, ali je bio čvrsto rešen da ne navlači sebi još jednu nevolju na vrat. Slegnuo je ramenima i u nadi da će izbeći najgore, rekao:

– Tako je, samo to znam – potvrdio je i krenuo dalje, rešen da izbegne sukob.

Ali, brbljivci sa revolverima ponovo su krenuli za njim.

Sa drugog kraja ulice dolazila im je u susret jedna grupa. Jahali su bezobzirno i nevini prolaznici su se u strahu spasavali od njihovih kopita. Iako nije bio kukavica, i Ben Haris je morao da se skloni dva koraka u stranu.

Na čelu grupe jahao je krupan čovek preplanulog lica i bujne prosede kose koja mu je padala na okovratnik. Imao je malo povijen nos, brkove sa krajevima spuštenim nadole, sjajne tamne oči i oštar pogled. I konj pod njim bio je živa vatra. Nije mirovao čak ni kada mu je gospodar žestoko zategao uzde.

Dva Harisova pratioca stajala su pred njim pognutih glava, ne usuđujući se da ga pogledaju u oči.

– Zašto se vas dvojica smucate ovuda? – zapita čovek oštro.

– Pa... šta je trebalo da radimo? – osmelio se stariji.

Čovek pokaza rukom na konje privezane pred salunom.

– Čiji su ono konji?

– Naši...

– Onda, marš u sedla! – naredio je, okrznuo pogledom Harisa, ali na momku nije našao ništa što bi probudilo njegovu pažnju.

Međutim, mladić koji mu je stajao sa desne strane neverovatno je ličio na njega. Isto lice, povijen nos, ista tamnoplava boja očiju. Samo su mu crte bile nekako mekše i nežnije. Obojica su nosili ista odela tamnosmeđe boje, širokih revera i sakoe krojene u struku.

Mora da su otac i sin, zaključio Ben Haris bez dvoumljenja.

Grupa je krenula dalje, a pridružila su joj se i dvojica Benovih pratilaca.

Kada su se udaljili, mladić glasno uzdahnu i izvadi iz džepa poslednji dolar. Dovoljno za večeru, pomislio je. Spavanje, zna se, u senu.

Krenuo je prema salunu stresajući prašinu sa pantalona i gladeći košulju.

* * *

Soba na spratu bila je ista kao i pre četiri godine. Čak su i stvari stajale na onim mestima na kojima ih je ostavila odlazeći za San Hoze.

Pre nego što su seli, stari štampar je izneo lonče već ohlađene kafe.

– Šta ti je sa rukom, čika Teo? – upitala je devojka brižno.

On odmahnu zdravom rukom, a brada mu zadrhta.

– Čula si za Keneta Kolera?

– Ne...

– Nije ti Skot pisao o tome? I bolje što nije... Ne znam šta im je. Zaista su poludeli...

– Zašto se tata plašio?

Stari se promisekolji u velikoj udobnoj fotelji.

– Videla si onaj natpis preko ulice? Prava komedija! Bili Pikok kandidat za šerifa Sonore! Radi se o običnoj protuvi i pijanici koju Koler forsira da zabavi građane!

– Ali... tata... Šta on ima s tim?

Teo Vaskez se namršti.

– Skot je jedna poštenjačina, moralan čovek kome nije mesto u ovoj jazbini! Tvoj otac je jedini koji je imao hrabrosti da podigne glavu i kaže svetu šta misli! U svojim novinama razobličio je Kolera nazivajući ga siledžijom koji, krijući se, terorizuje ljude, a onda izigrava dobrotvora i prijatelja svih građana koji...

Čovek odjednom začuta i oslušnu. Videlo se da je izuzetno uplašen i da ga može uznemiriti bukvalno svaki šum.

– Dakle, taj Koler ima tri sina: Čeda, Krejga i Majka. Čed i Krejg su isti kao on, nadmeni i prilično surovi... On ih ponekad izgrdi, ali čvrsto sam ubeđen da ih kod kuće nagovara da budu baš takvi.

– Ali šta kaže šerif?

– Nema šerifa, dete! – gorko se nasmeja Vaskez. – Novi tek treba da se

izabere, a prethodnik je nedavno zakopan. Kažu da je pao sa konja i slovio vrat, ali ja sumnjam u to. Inače, nesreća se desila baš kada je ušao u trag kradljivcima stoke sa ranča „K”. Evo, sada su izbori, a prokleti Koler gura Pikoka, nagovara ljude i plaća piće svakom ko obeća da će glasati za njega. Jedini protivkandidat, pomoćnik dosadašnjeg šerifa Terens Kenedi, nestao je jedne noći i o njemu se više ništa nije čulo.

– Ubijen je?

Starac slegnu ramenima.

– Ko zna ? Škot je i tome pisao na naslovnoj strani sumnjičeći Kolera da tera po svome. Naravno, osveta je bila brza. Dok sam jedne večeri dežurao zbog nekih oglasa, napala su me četvorica maskiranih i porazbijali nameštaj. Naša dva momka tako su isprebijali da nisu više od pola sata mogli da ustanu i kažu šta se desilo. A meni su rekli da poručim Skotu kako će ga zapaliti zajedno sa štamparijom ako se ne okane napada na njihovog gazdu. Ipak... mislim da je po sredi još nešto... – promrmlja starac. – Imam utisak da se oni odnekud poznaju.

– Oni?

– Tvoj otac i Koler. Kao da su u prošlosti imali nešto i kao da Skot duguje tom naduvenku! Bar tako mislim, mada ne mora da bude tačno.

Eleonora je ustala i nervozno prošetala po sobi.

– Mislite li da je vreme da se tata vrati? Da mu se nije nešto desilo?

Teo se prenu.

– Zašto tako misliš, dete?

– Ne znam... zaista. Samo... muči me neko loše predosećanje... – odvrtila je, zastala kraj prozora i bacila pogled na ulicu.

Spuštao se suton.

Sunčeva lopta nestala je među brdima, ali njeni rumeni odsjaji još su bojili nebo i obližnje oblake.

Devojka glasno uzdahnu.

– Ko je taj Kenet Koler? – upitala je tiho.

– Oh... on je ovde sve. Skot je jednom pomenuo da je zaradio velike pare preprodajući puške Indijancima. Govori se da od Sonore hoće da napravi centar zlatne Kalifornije, skrene prugu, sazida školu i otvori stočarsku stanicu... Naravno, ne znam koliko će to biti istina, ali Kenet Koler sve radi zbog sebe, ništa za druge.

– Više ne znam šta da mislim – odvrati Eleonora sa uzdahom. – I tata... Zašto ga još nema?

Teo Vaskez je ćutao.

– U svakom slučaju, nastavićemo – obećala je devojka. – List mora da izlazi!

Starac se lagano pridiže, a onda opet sede. Lice mu je odavalo krajnje zaprepašćenje.

– Šta to govoriš? – uzviknuo je.

– Pa, došla sam da pomognem ocu, zar ne? Naći ćete one momke i nagoovoriti ih da dođu!

– Neće hteti...

– Samo ih vi nađite. Ja ću razgovarati sa njima.

– Ali Koler! Šta će on na sve to da kaže?

– Ja sam ipak žena, čika Teo – nasmeši se Eleonora. – Ja ne nosim revolver i teško će mu biti da me se otrese.

Teo zavrte glavom.

– Lepo govoriš. Ali šta su lepe reči protiv „koltova”? Dim, samo dim! Možda si u pravu, ali вреди pokušati...

– Vredi, dete...

Kuća Kolerovih imala je tri trema. Onaj u sredini bio je malo uvučen, zajedno sa srednjom zgradom u kojoj su se nalazile odaje Keneta Kolera. Sa leve strane nalazile su se sobe njegovih starijih sinova, Čeda i Krejga, a sa desne, najmlađeg, Majka. Kažu da je takav plan kuće Koler doneo sa juga, sa dalekih plantaža Alabame.

Veliko dvorište bilo je opasano zidom, a na ulaznoj kapiji od kamena i teškog drveta nalazila se osmatračnica u kojoj je uvek stražario jedan čovek.

Ali, pored zgrada, stoke i nameštaja, Koler je imao na ranču još jednu „dragocenost”. Bila je to Konsuela Delgado, žena izvanredne lepote. Ova Meksikanka dospela je u kuću bogatog rančera na veoma čudan način. Oni najupućeniji šapatom su prenosili glasine da je Koler u Fresnu ubio njenog muža, a udovicu poveo kao trofej, ni ne sluteći da bi mogao da se zaljubi u nju.

I zaista, tako nešto se i desilo. Nastavak za Kolera nije bio ohrabrujući. Njega, nekrunisanog kralja Sonore i cele pokrajine, meleskinja je glatko

odbila još prve noći. Tom prilikom Koler je silom provalio u njenu sobu, ali ga je dočekala ledena odbojnost koja ga je u potpunosti obezoružala. Ljut i uvređen, rančer ju je zaključao u sobu naredivši momcima da ni prag kuće ne može da pređe bez njegove dozvole. Bio je ubeđen da će ohola lepotica malo omekšati i posle izvesnog vremena popustiti. Međutim, izgovarajući se činjenicom da ne može tako lako da zaboravi kako je baš on ubio njenog muža, odbila ga je i drugi put i time samo pojačala strast i čežnju u rančevom srcu. I tek kada je obećao da će je uzeti za ženu, malo je omekšala i kazala da joj treba vremena da razmisli.

Uvređen i zaljubljen, dao joj je tri dana. Drugi dan je lagano isticao.

Njegovi sinovi nisu bili oduševljeni očevom zagrejanošću za meleskinju, ali nisu smeli da mu protivureče. Uostalom, smatrali su da je u pitanju trenutni plamen koji će brzo sagoreti i da će posle toga stvari ostati po starom.

Bilo je večer. Na zapadu su se razišli poslednji rumeni zraci, brzo se smračilo i na nebu su zasvetlucale zvezde.

Topot konja trgao je ženu iz razmišljanja. Ispravila se u fotelji i bacila pogled prema kapiji kroz koju je upravo ušla grupa jahača.

Koler i njegov sin jahali su ispred svih. Ugledavši ih, ona se tajanstveno osmehnula i zabacila dugu crnu kosu na leđa. Imala je belu čipkanu haljinu ispod koje se kao savršen kontrast isticala njena divna meka koža boje bakra. Crne oči oivičene dugim trepa-

vicama, pune usne i kao sneg beli zubi zaista su svakoga ostavljali bez daha.

Pre nego što je sjahao, sedokosi rančer je bacio pogled prema terasi na kojoj se belasala ženina prilika. U sebi se zakleo da će se strpeti samo jedan dan. A onda, ili će biti po njegovom, ili će ta ohola žena završiti mrtva.

Bacio je uzde momku i okrenuo se oko sebe. Njegovi stariji sinovi Čed i Krejg podsmešljivo su posmatrali svog mlađeg brata kako elegantno silazi sa konja, a zatim se na isti način udaljava prema svom delu kuće. Odelo mu je, morali su priznati, stajalo kao saliveno, ali za Čeda i Krejga, Majk Koler je bio običan mekušac koga je otac bez razloga voleo mnogo više nego njih.

– Raspašće se od finoće – promrmlja Čed posmatrajući ga krajičkom oka.

Njegov bledunjavi brat samo se kiselio nasmešio, pazeći da ih otac ne čuje i ne upotrebi bič koji je nosio zadenut u sari desne čizme. No, osmeh mu je odmah zamro na usnama, jer je video da ih otac ljutito odmerava.

– Vas dvojica! – pozvao ih je. – Da li se sećate zbog čega sam vas poslao u grad?

– Naravno... – snishodljivo će Krejg. – Trebalo je da pazimo hoće li...

Zastao je na polovini rečenice, jer je čovek na osmatračnici podigao ruku i odmah zatim, trojica jahača ujahali su u dvorište u galopu. Bili su posuti prašinom i izgledali dosta umorno i neuredno. Kada su prišli bliže, zastali su i skinuli šešire, a samo onaj u sredini je prišao rančeru i ćutke klimnuo glavom.

Koler raskopča kaput i uzdahnu. Slutio je da nešto nije u redu.

– Našli ste ga? – odmah je upitao.

– Našli smo Finegana – odvrati čovek lagano. – Ali... sa rupom u telu...

Koler mu se unese u lice.

– Dirk, znaš da ne volim zagonetke! Zato ispričaj šta se desilo, ali što brže!

– O keaj, gazda. Našli smo Finegana na obali reke Tulumn. Bio je mrtav i lešinari su se dobro pogostili. Ubijen je iz „kolta“.

– A Bilings?

– Odmah pored njega pronašli smo svež grob. Mislili smo da je njegov...

– Mislili? Zar ga niste otkopali?

– Jesmo... Bio je on. Ustreljen je iz Fineganove puške, ali ne znamo ko je ubio Finegana. Našli smo tragove koji su vodili do Riverbenka i tu se pomešali sa ostalima...

Koler zadovoljno klimnu glavom.

– Znači, Bilings je gotov? – konstatovao je i sve oko njega postalo je lepše i prijatnije. – Finegan je to dobro obavio, da, da... Ali, ko je mogao njega da ustreli?

Dirk Kinkejd slegnu ramenima dok se rančeroovo lice ponovo smračilo.

– A šta ako nije odmah umro? Recimo, ako je stigao ponešto da kaže tom nepoznatom! Uh, to mi se ne dopada!

– Izgleda da je u grad došla Bilingsova kćerka... – dobaci Krejg.

Njegov otac se trže kao da ga je ujela zvečarka.

– Šta si rekao?

– Rekao sam da je Bilingsova kćerka stigla popodnevnom kočijom. Odmah je otišla u štampariju...

– Sama?

– Neki skitnica je bio sa njom – zace-reka se Krejg. – Nosio joj je torbu do vrata.

– Zašto mi to niste odmah rekli? – ljutio se Koler.

– Nismo stigli – dobaci Čed. – Svi su bili prozvani da otvore usta pre nas – dodao je i drsko podigao glavu.

Kenet Koler je bio svestan da ovoj dvojici sinova poklanja daleko manje pažnje i roditeljske ljubavi. Iako su bili kavgadžije i bukvanj koji osim „kolta“ i konja nisu poznavali ništa drugo, ipak su to bila njegova deca. Podnosili su najteže poslove, bili poslušni, ali nisu nimalo ličili na njega. Bili su neosetljivi, bezosećajni i hladni, a kada je Majk počeo da se bavi knjigama, potpuno su se otuđili od oca. Mrzeli su bratovljev smisao za učenje, finoću u ponašanju i sav onaj uticaj škole u Sakramentu koju je pohađao. Kada se vratio da upoznaje zemlju, sve poslove na ranču i oko njega, naslutili su da za njih ima sve manje uticaja u Kolerovom carstvu i povukli se na ulicu.

Tako je lepuškasti Majk postao očeva senka kako na njegovim putovanjima, tako i u kući, dok su Čed i Krejg za sebe nalazili zabavu u Sonori.

– Devojka je sada sama – cerio se Krejg. – Da joj ponudimo zaštitu?

– Umukni! – naredi mu otac oštro. – Ona sigurno još ni ne zna za Bilingsa. Nisu se ni sreli... Biće to udarac za nju, da, da... Hm... kada je obavestimo o nesrećnom slučaju, otići će već sutradan.

– Nesrećnom...? – zinuo je Čed. – Ne razumem...

– I ne moraš! – obrecnuo se Koler. – Neki bandit ga je ubio u nameri da ga opljačka, a mi smo samo naišli na telo...

– A onaj što je ustrelio Finegana? – dobaci Dirk Kinkejd zabrinuto.

– On će se već pojaviti – zamišljeno će Koler. – A tada će zažaliti što je došao u Sonoru.

Onaj o kome su pričali već se nalazio blizu grada.

Bio je to čovek u crnom, Dok Holidej!

Nadmeni Kenet Koler nije ni slutio koga će mu sudbina poslati u susret. Da je znao, možda te noći ne bi ni oka sklopio.

* * *

Iako je bila sparna, noć je bila lepa i ispunjena hiljadama zvezda, Konsuela Delgado je još uvek bila budna i osluškivala. Začula je Kenetove korake znajući da će i ovoga puta zastati pred njenom sobom i okrenuti kvaku, a vrata će i ovoga puta biti zaključana.

Čula je njegovo disanje pred vratima i naslućivala njegovu želju da provali unutra i konačno je dobije. Međutim, Kenet Koler je bio čovek od reči. Sačekće još jedan dan i jednu noć.

A tada?

Tada ona neće biti tu. Biće u Puerto Penasko koga zapljuskuju talasi Kalifornijskog zaliva: kolibe od trske i pruća na pesku, najlepší dani devojaštva. Kada se bude vratila, biće neko. Gledaće je kao boginju...

Konsuela Delgado, najstarija od sedmorice dece ribara Ramosa Delgada rano je napustila kuću se da bi smanjila broj

gladnih usta i sa jednim goničem otišla u Fresno. Sve je to bilo protiv njene volje, ali je ćutala jer je znala da je otac za ceo poduhvat dobio nešto dolara. Nepunu godinu je živela izuzetno teško, radila naporne poslove i sanjala o danu kada će se sve promeniti. Zatim se pojavio Koler, ubio joj muža i poveo je sa sobom. I ubica i ubijeni bili su istih godina, duplo stariji od nje što je za mladu devojkicu bilo strašno.

Jer, njeno srce je žudelo za pravom ljubavlju, za nežnošću i nekim toplim usnama o kojima je maštala kada joj je bilo teško pošto je živela okružena nasiljem, psovka i pogledima koji samo traže, a ne uzimaju.

Čula je glasan uzdah kraj vrata, a onda korake koji su se udaljavali. Koler je otišao i sada je trebalo čekati da se pogase sva svetla u kući.

Spolja je u sobu prodirala raskošna mesečina. Obasjana njenim zlatastim sjajem, ova lepotica raspuštene kose i užarenih očiju čežnjivo je posmatrala daleka brda na horizontu. Da li je na njima videla pesak i obrise svoje kolibe?

Nešto kasnije lagano je izašla na terasu i bacila pogled prema susednoj sobi. Tog trenutka, kao čarolijom pokrenuto, svetlo je utrnulo i zavlada je tama.

Telo joj je zadrhtalo, a licem joj je preleteo osmeh. Otrčala je u sobu i naslonila uvo na vrata. Čula je tihe korake, a onda pažljivo, oprezno kucanje i to dva puta u istom razmaku.

Okrenula je ključ, a zatim raširila ruke i zatvorila oči. Jedna senka se hi-

tro ušunjala u sobu i zaključala vrata za sobom.

Čvrsto ga je zagrlila.

– Niko te nije video? – upitala je šapatom.

Samo je odmahnuo glavom i uzeo je u naručje.

* * *

– Neka sam proklet ako to nije on! – promrmlja Džek Miler i okrete se prema svom kompanjonu Bartu Veberu.

– On je, siguran sam! – odvratio je Veber.

– A gde je on.... možda je i onaj...

– Videćemo! Samo podalje od njega – predložio je Miler. – Ako ne bude-mo pažljivi, otići ćemo Bartletu praznih šaka.

U stvari, dva pouzdana čoveka Lojda Bartleta krenula su na jug, u potrazi za Benom Harisom koji je usmrtio sina velikog rančera, vlasnika saluna i kockarnica zapadno od Sonore.

Bartlet je razaslao osam najboljih plaćenika da tragaju za ubicom, a Džek Miler i Bart Veber pred čijim očima je izdahnuo Bartletov sin bili su najbliži cilju. Sada pogotovo, kada su prepoznali jahača u crnom.

Jer, Dok Holidej je baš tada ujahao u Džejmstaun, poslednje naselje pred Sonorom. Zaustavio se ispred saluna „Dve kockice” na čijoj su tabli, pored naziva, naivnom rukom bile nacrtane dve, sada već izbledele kockice sa šest tačkica.

Međutim, unutra se igrao isključivo poker.

Taj dan je izgleda bio naklonjen samo Nevada Kidu. Ime su mu dali neki desperadosi koji su ga kao dečaka pronašli na granici sa Nevadom. Govorilo se da je pbegao iz nekog doma za maloletnike, ali je zalutao bežeći na zapad. Tako je odrastao među polusvetom, naučio da rukuje oružjem i karta se, pa je stekao izvesnu revolverašku i kockarsku slavu.

U Džejmstaun je stigao kasno sinoć i uopšte nije spavao. Odmah se uključio u partiju pokera i počeo da dobija, tako da je gomila novca koja je sada stajala pred njim predstavljala čitavo bogatstvo.

Nevada Kid imao je blede izduženo lice, šešir širokog oboda, belu košulju i uzane pantalone uvučene u crne čizme koje su dopirale skoro do kolena. Na ruci je imao dve zlatne narukvice, a uzani tanki prsti vešto su mešali špilove karata. Koliko se moglo videti, nije bio naoružan. Nosio je samo široki opasač za pantalone i delovao prilično miroljubivo.

Miler i Veber su ušli nešto posle Holideja. Salun je do tavanice bio pun duvanskog dima, a miris viskija štipao je za oči. Njih dvojica su se uvukli u jedan ugao i natukli šešire za čelo.

S druge strane, Dok je zauzeo mesto na kraju šanka, tačno pored prozora.

– Brendi! – dobacio je krčmaru.

– Žalim, nema brendija – odvrati bar-men. – Hoćete li viski?

Holidej je već hteo da prihvati kada je krajičkom oka, na donjem delu police, ugledao široku sivkastu bocu zavučenu između flaša. Bio je to najfiniji brendi

sa pet zvezdica koji se mogao dobiti samo u najelegantnijim lokalima Sent Luisa, Nju Orleansa i drugih velikih gradova.

Zato je pružio prst prema boci.

– Grešiš, čoveče. Tamo vidim jednu sasvim dobru.

Čovek slegnu ramenima.

– Žalim, ali to je namenjeno onom gospodinu za stolom – odvratio je tiho i pokretom glave pokazao prema Kidu.

Dok oseti kako ga obuzima ljutnja.

– Da li je on bocu platio unapred?

– Ne, ali...

– Posluži me! – presekao ga je nestrpljivo i spustio pet dolara za šank.

Krčmar se neprijatno trgao, ali se nije mašio boce. To je još više naljutilo Doka pa je pokretom ruke odbacio nazad peševe sakoa i otkrio drške revolvera.

– Slušaj, nitkove – progundao je ledeno. – Hoćeš li da te okupam u tvom sopstvenom viskiju?

Pretnju je izrekao tiho i kroz zube tako da ga niko nije čuo. Zato je krčmar uzalud treptao i tražio pomoć sa strane, ali niko ga nije ni pogledao. Mrmljajući nešto sebi u bradu, nasuo je Doku čašu brendija pazeći da Nevada Kid to ne primeti. Međutim, istog trena kada je napunio čašu iz pravca kockarskog stola začuo se Kidov glas.

– Šta je, Hari, točiš moje piće, ha?

Mršavom krčmaru ptičijeg lica čelo se iznenada orosilo znojem. Kid je poklopio karte dlanovima i dugim pogledom odmerio stranca. Ispitivanje je trajalo kratko i iskusnom kockaru bilo je jasno da pred sobom nema običnu lutalicu.

– O kej, Hari! – dobacio je. – Neka ide na moj račun!

Dok ga hladno odmeri.

– Pijem samo za svoj račun! – dobacio je i ispio čašu do kraja.

Kid preblede, ali se uzdrža.

– A šta kažete na partiju pokera? – upitao je izazivački. – Da li i to igrate samo u krugu porodice?

Kao po komandi, dvojica Kidovih partnera ustadoše sa svojih mesta. Hladan pogled nepoznatog ubio im je svaku dalju volju za igranjem. Osim toga, Kid je stalno dobijao i više nije bilo nikakvog izgleda da na bilo koji način povrate svoj novac. Naprotiv, mogli su samo još da izgube, a to bi već bila katastrofa.

Kockar je prišao i lagano se spustio u stolicu. Kid se osmehnuo, podigao jednu ruku, a drugom pokazao na kukove.

– Nisam naoružan – napomenuo je ozbiljnim glasom.

Dok klimnu glavom.

– Računam na poštenu igru, mister.

– U redu. Podelite.

Holidej je neverovatnom brzinom pomešao špil sa dva prsta, uvlačeći karte sa jedne gomile u drugu. Pritom je svuda okolo vladala savršena tišina.

Kid je počeo da se brine. Čovek preko puta njega bio je kockarska ajkula, jedan od onih na koje je potajno želeo da naleti, ali ih se intimno i plašio. No, te noći i tog jutra sreća je bila na njegovoj strani. Zašto tako ne bi bilo i dalje, pomislio je i usredsredio se na sto.

Džordžijanac je podelio karte sa izrazom dosade, kao da ga poker uopšte nije interesovao. Činilo se da su mu

misli odlutale daleko i da će ga ova prividna odsutnost skupo koštati.

– Koliko? Dve?

– Meni nijedna.

Kid zavrte glavom. Imao je tri keca. Da li blefira?

Na to nije mogao da odgovori, a ulozi su postajali sve veći.

A onda je, prvi put za proteklih dvadeset i četiri časa, Nevada Kid osetio gorčinu poraza. Doduše, u sledećem deljenju sreća mu se vratila, ali je ulog bio mali. Zatim je opet izgubio dve poveće sume zaredom, pa onda još dve. Postajao je sve nervozniji, jer ovako nešto nije očekivao, a ledena mirnoća njegovog protivnika krunila je njegovo samopouzdanje i veru u sopstvenu sreću. Nespretno izvedenim trikovima pokušavao je da ga izazove, ali bez uspeha.

Naravno, gomila dolara koja je do nedavno bila pred njim osetno se smanjila.

– Imate sreće! – dobacio je Holideju kada je opet izgubio rundu. – Ili sreće, ili...

– Ili?

Revolveraš je pogledao ispred sebe. Od malopredašnje gomile nije bilo ni traga, a od svega mu je ostalo možda tridesetak dolara.

– Ili sam varao? – dopunio ga je Džordžijanac.

– To ste vi rekli – odvrati Kid malo se izmaknuvši od stola.

Izgledalo je da Holidej to nije primetio: pogled mu je bio zakovan za medaljon koji je Kid nosio oko vrata.

– U šta buljite? – upitao je ovaj.

– Medaljon! – dobaci Dok hladno. – Odakle ti?

– Ne znam o čemu pričate – odvrati ovaj brišući znoj sa čela. Bio je nervozan i ruka mu se nekoliko puta dizala i spuštala. Poslednji put ju je podigao i posegnuo prema šeširu, kao da je iznenađeno pozeleo da ga skine.

– Polako! – dopro je do njega metalni Džordžijančev glas, a niklovana cev „kolta” pretila je vatrom.

– Šta... šta to znači? – usplahirio se Kid.

– Rekao sam ti da polako skineš šešir, druškane.

– Šešir? A zašto?

– Samo ga ti skini! – odbrusio je Dok povlačeći oroz.

U salonu je vladala grobna tišina, a Nevada Kid je gledao u Doka kao u priviđenje. Ljudi su se bez reči pomakli u stranu nastojeći da se sklone na sigurno ukoliko dođe do bilo kakvog obračuna. Nekoliko napetih trenutaka je prošlo, a onda je Kid ipak poslušao. Lagano je skinuo šešir koji je Dok uzeo i okrenuo. Iz njega je sa treskom na pod ispao mali crni „deringer”, pištolj koji su pojedini kockari krili u rukavima ili unutrašnjim džepovima.

Miler i Veber su izmenjali poglede i neprimetno se povukli prema izlazu.

Predstava je dobijala svoj kraj.

Onda je Dok prekinuo tišinu.

– A sada medaljon! – naredio je.

Kid se zacrvene.

– To niste zaradili igrom! – pobunio se.

– Mnogo pričaš! – grmnuo je Holidej.

– Rekao sam ti i neću dva puta da ponavljam. Gde si ga našao?

– Na reci Tulumn... – mrzovoljno odvrati ovaj pružajući mu medaljon.

– Kako? – upita Dok nestrpljivo.

– Našao sam jedan leš... kao da ga je neko iskopavao iz groba... U stvari... bio je pored velike rupe... Dva leša... I uzeo sam ovo...

– Lešinariš, ha?

Dok kratko uzdahnu i pritisnu ispupčenje na vratancima medaljona. Brzo su se otvorila i on ugleda sliku zelenooke devojke koju je video u Riverbenku, lepotice zelenih očiju koja je za sebe rekla da se zove Megi Konors.

A u stvari, radilo se o Eleonori Bilings.

On stavi medaljon u džep i vrati revolver u futrolu. Nije, međutim, ni pogledao „deringer” koji se presijavao na stolu, već se okrenuo i mirno pošao ka šanku.

Sa zluradim osmehom trijumfa, Kid je zgrabio pištolj. Imao ga je već u ruci kada se Holidej okrenuo poput mačke i munjevito opalio sa kuka.

Kid se trgao, povukao ruku i ispustio revolver. Užasnut, zurio je u krv koja se slivala između prstiju.

– Sledeći put bi mogao dobiti metak među oči – dobacio je hladnokrvno Dok.

– Ko si ti...? – zastenja Kid, ne verujući da neko može da ga razoruža takvom brzinom.

Ali, Džordžijanac je već izlazio. Ljudi su ćutke zaobilazili ranjenika i napuštali salun.

Holidej je uzjahao konja i ne okrećući se pošao ka izlazu iz grada. Skriveni iza ugla, Miler i Veber su sačekali da malo odmakne, a onda krenuli za njim.

Dvoumljenja nije bilo, put je vodio u Sonoru.

No, dva lupeža nisu računala na bilo kakve komplikacije. Zato su na izlazu iz Džejmstauna počeli zbunjeno da se osvrću, jer u mnogim tragovima koji su se tu ukrštali nisu mogli da prepoznaju Holidejev.

– Dođavola, gde je? – opsova Miler vrteći se u sedlu. Jer, ravnica koja se pružala oko njih nije odavala ničije prisustvo.

– Ne znam.. – progundā Veber češuci se po glavi. – Ali, ne sviđa mi se misao da ne mogu da ga gledam u leđa...

Miler mamuznu konja.

– Produžićemo dalje. Ako nije duh, stići ćemo ga.

– Ili on nas?

* * *

Teo Vaskez je skinuo daske sa prozora redakcije i štamparije „Sonora njuza” i bacio ih na gomilu. Eleonora je čistila prostoriju, a jedan od pomoćnika doterivao je regale i dovodio u red rasuta slova. Najnoviji broj trebao je da izađe istog dana, na samo dve stranice. Preko dva stupca bio je naslov sledeće sadržine:

„Novine izlaze i dalje, živele novine!”

Međutim, Eleonora nije bila zadovoljna njime.

– Dete, sada moramo biti oprezniji – savetovao je Teo Vaskez. – Ne želim da razbijači ponovo dođu i da se tebi nešto desi...

– Ja nemam iskustva s tim, ali mislim da samim naslovom treba privući naj-

veći broj čitalaca. Treba naći nešto što će ih prodrmati.

Štampar je vrteo glavom, gundajući.

– Prava si kćerka svoga oca. Dakle, šta predlažeš?

– Pa... juče ste rekli da je ono sa šerifom komedija. To svi znaju, zar ne? Onda da napišemo nešto slično? Recimo, „Lakrdija sa Bilijem Pikokom” i onda napadnemo Kolerovog kandidata

– To je dobro, ali šta ako se tvome ocu ne sviđa kada se vrati?

– Sigurna sam da hoće! – odvrati devojka samouvereno.

Stari Teo se nasmeši pomislivši koliko ova devojka želi da zameni oca. Da li je u dubini svoga srca slutila da se neće vratiti samo tako nešto nije želela da prizna?

Ako je Skot Bilings bio živ, onda je još sinoć trebao da bude u Sonori.

* * *

Sunčevi zraci obasjali su Harisovo oznojano lice. Plavokosi momak je ležao na gomili slame u seniku gradske konjušnice. Otvorivši oči, nije u prvi mah shvatio gde se nalazi. I tek kada je osetio poznati štalski miris, a pod njim zašuštala slama, osetio je da je u štali.

Polako je ustao, stresao sa sebe sasušene žute vlati, poravnao košulju i namestio opasač. Tako doteran izašao je na suncem okupanu ulicu. Prebrojao je sitninu u džepu, ali je jedva dosegla za čašicu viskija. Dakle, ako je mislio da ostane u Sonori, morao je nešto da preduzme. Bilo kakav posao bi mu dobro došao, samo je trebalo odabrati

onaj koji je najbliži štampariji „Sonora njuza”. Isključio je kao mogućnost rančeve koji su se nalazili u okolini, u obzir je dolazio samo grad.

Preleteo je pogledom preko natpisa. Berbernica, trgovina, salun... Šta bi on tu mogao da radi? Bio je običan kauboj, a takvima je mesto samo na pašnjacima.

Video je da je neko sa prozora štamparije skinuo letve i obrisao stakla. Možda se vlasnik vratio sa puta? U tom času, šanse da vidi Eleonoru bile su još manje.

Uputio se prema salunu „Korona” i posle nekoliko koraka zastao. Na tremu je ugledao čoveka koji je prisustvovao onom obračunu u Oukdejlu! Bio je to Bart Veber sa velikom cigarom u zubima.

Ben Haris se hitro povukao u senku. Nije mu se išlo iz Sonore. Bežanje za njega više nije imalo nikakvog značaja, jer je blizina Eleonore Bilings značila više od opasnosti po sopstveni život. Mogao je da izađe i da ga sačeka pošto je verovao u svoju ruku i brzinu povlačenja „kolta”. Ali, da li bi se sve na tome završilo?

Odjednom je iza sebe osetio šum i ubod nekog tvrdog predmeta u leđa.

– Ne mrdaj! – začuo je šištav glas.

Istog časa, „kolt” mu je izleteo iz futrole i našao se u tuđim rukama – sve se odigralo munjevito, tako da nije imao vremena ni da vidi čovekovu senku.

– Sada se okreni! – naredio je glas.

Plavokosi mladić se polako okrenuo na petama. Naravno, sada je bio siguran da su to ona dvojica iz Oukdejla!

Kratko je uzdahnuo. Bio je uhvaćen kao miš u mišolovci.

– Šta hoćete? – upitao je muklo.

Džek Miler se zadovoljno kezio.

– Prošetaćemo malo, žutokosi! Neko u Oukdejlu te željno očekuje!

Haris pokuša da izvrda.

– Pogrešili ste – kazao je što je mogao iskrenije. – Nikada nisam bio u Oukdejlu!

– Ako smo pogrešili, vratićeš se. Ako nismo, odmah možeš početi da se moliš...

Harisu je bilo jasno da ne vredi uzmicati, jer je prepoznavanje bilo obostrano.

– Šteta što te moramo dovesti živog – promrmljao je Miler. – Ali, to ne znači da te ne možemo prebiti i prosvirati ti rame. Zato bez trikova, skitnico!

Ben Haris je bacio pogled prema vratima štamparije i na svoje iznenađenje, ugledao tamo Eleonoru Bilings! Gledala je u njihovom pravcu i sigurno primetila da ga Miler drži na nišanu. Do vruga, pomislio je, opet ga vidi u bezizlaznoj situaciji! Pomisliće da je pravi nespretnjak i nesposobnjaković...

U međuvremenu, Miler se izdera:

– Polazi, prokletniče! Ovde ti više niko ne može pomoći. Šerifa tek treba da izaberu.

– A čuo sam da će taj novi značkaroš umesto „kolta“, za pojasom nositi bocu viskija! – cerekao se Veber pokazujući na rašireno platno na kome je bilo ispisano Pikokovo ime.

Ben Haris lagano krete. Video je tri osedlana konja pred „Koronom“ i shvatio da trenutno ne može ništa da učini.

Još jednom se okrenuo prema prozorima štamparije i ponovo iza jednog od njih ugledao blede devojčino lice.

Ne, nemoguće da je ovo njihovo zbogom!

Pokušao je da se smiri i razmisli o mogućim rešenjima. Do Oukdejla će naći neki način da pokuša da ih nasamari i pobegne. A ako ne uspe? Pa... smrt prilikom bekstva bila je mnogo bolja od vešanja u gradu.

– Kako ste me samo pronašli... – dobacio je ljutito.

– Za nagradu od dve hiljade dolara pronašli bi te pod zemljom – zacerekao se Veber i gurnuo ga u leđa.

Ben još jednom baci pogled prema štampariji. Međutim, tamo više nije bilo poznatog lika.

* * *

Jara je postala sve nesnosnija. Razlivala se sa ivice prerije na istoku kao da je palila nebo, a posle toga se pretvarala u usijano železo koje prži kožu i pali mozak.

Što se Vebera i Milera tiče, oni su bili toliko sigurni u sebe da zarobljenika nisu ni vezali. Jahao je između njih namrštenog lica i čela sa koga su se sivali potoci znoja. Što su više odmicali, bilo je sve manje izgleda da se spase.

Lupeži su s vremena na vreme potezali čituriču sa vodom, ali njega nisu nudili. Bilo je to pravo mučenje, a ono je, Haris je to znao, tek počinjalo.

Džek Miler je povremeno okretao konja i pažljivo posmatrao okolinu.

– Imam gadan osećaj, Barte – dobio mu je jednog trenutka. – Kao da nam je neko za petama!

Ovaj se ljutnu.

– Šta pričaš, drugar? Pa miljama unaokolo nema ni žive duše!

– Znam, ali muči me takav osećaj – odvratio je Miler i ponovo se obazreo oko sebe.

Naravno, nisu ništa videli, pa su nastavili da jašu prevojem između kamenja i kržljavih žbunova žalfije. Senka je bila tačno pod njima, a podne je bilo đavolski vrelo.

Ben Haris se klatio u sedlu, glave oborene na prsa. Bio je toliko iscrpljen da se činilo kako će svakog časa pasti sa konja.

Veber je to primetio.

– Da malo zastanemo, Džek? – upitao je svog kompanjona.

– Jaši dalje! – podviknuo je ovaj. – Vidiš da se samo pretvara i traži načina da nam oslabi pažnju... Poznajem ja takve!

Ben je uvukao glavu u ramena, a šešir zabacio na leđa. Bio je istinski premoren i verovao da će, ukoliko negde ne predahnu, uskoro zaista pasti na zemlju.

Iznenada, pred njima je iz trave iznenada izronio „Kopačev grob”, visoravan po kojoj su bili raštrkani zeleni šumarci.

Bart Veber je ponovo otvorio čuturicu, prethodno dobro promućkavši vodu. Taj šum je prenuo Harisa iz obamrlosti, ali... nije bilo nade da će dobiti i jednu kap.

Namignuvši na Milera, Veber podiže čuturicu, široko otvarajući usta kako bi mu mlaz kliznuo na jezik. A onda je prasnula puška i njegova čuturica je otišla u paramparčad!

I pre nego što su iznenađeni lupeži uspeali da reaguju, iz šiblja je zapovednički odjeknuo glas:

– Ruke uvis!

Haris se prenu. Nije verovao svojim ušima. Zar je moguće da je spas na pomolu?

S druge strane, Džek Miler je u glasu koji je naređivao osetio podrhtavanje. To nije bio muški glas, pre bi se reklo da je u pitanju bio glas starca. Ako je bio u pravu, onda je možda imao nekakve šanse da ga nadmudri. Zato je lagano okrenuo konja, ali da mu bok sa „koltom” bude na drugoj strani.

Još uvek zbunjen, Veber je zurio u svoju mokru ruku. Za to vreme Mile-rova šaka se lagano primicala opasaču. Lagano je napredovao i baš kada je bio nadomak drške revolvera, puška se ponovo oglasila.

Povrativši se od prvog iznenađenja, Haris stupi u dejstvo. Ne pitajući se ko bi mogao da ga spasava, okrenuo je svog konja prema Veberu i munjevitim pokretom mu izvukao „kolt” iz futrole.

– Zar ste ogluveli? – povikao je besno. – Ruke gore, ili...

Džek Miler shvati da su nadigrani. I on i njegov pajtaš zaprepašćeno su zurili u šiblje odakle je upravo izašla – Eleonora Bilings. Devojka je u rukama čvrsto držala zapetu pušku.

– Dodavola! – opsova Veber besno.

Miler okrete glavu na drugu stranu, gde je stajao stari štampar Teo Vaskez sa štitnikom za sunce na čelu. Bio je van sebe od besa. Zar njega i Milera da razoružaju jedna devojka i jedan izlapeli starac? Pa to je bilo strašno za njihov renome!

Zato se uz glasnu kletvu mašio revolvera. Naravno, bio je ubeđen da će biti brži od oboje. Na Harisa nije mislio i to ga je koštalo glave. U stvari, plavokosi revolveraš je sačekao da on izvuče oružje, a tek onda ispalio hitac praćen Eleonorinim vriskom. Kuršum je bio smrtonosan. Miler je ispustio revolver i ćutke se sunovratio iz sedla.

– Ovo... ovo se neće svideti Bartletu... – procedio je Veber. – Teško svi-
ma vama!

Haris samo odmahnu rukom.

– Ko će ga obavestiti o ovome? – upitao je uzimajući sa Milerovog sedla čaturicu sa vodom.

– Ko? Pa ja...

– Misliš?

Tek tada je Veber shvatio smisao Harisovih reči i lice mu je pobledelo. One su mogle da znače samo jedno; da i njega čeka Milerova sudbina.

Eleonora Bilings se polako spustila niz padinu. S druge strane dolazio je Teo Vaskez vodeći dva konja.

– Nikada mi ne bi palo na pamet da bi se vi mogli naći tu... – promucalo je Ben Haris kada se devojka našla pored njega. – Otkuda ste...

– Videla sam da vas drže u šahu – odvratila ona brišući znoj sa čela. – Se-

tila sam se koliko ste se vi zauzimali za mene pre neki dan...

Mladić je zastao birajući reči, mada mu nijedna nije bila dovoljno dobra da izrazi šta oseća.

– Da su znali ko je protiv njih... – prošaputao je sa nevericom. – Ipak, dugujem vam život. Ima li načina da vam to vratim?

– Ima! – dočeka starac spremno.

– Samo recite....

– U štampariji nam je potrebna pomoć oko lista. Bar dok se Skot ne vrati.

– Nije još došao?

Starac je izbegao devojčin pogled.

– Možda su se mimoišli, pa je produžio do San Dijega?

Eleonora nije delila njegovo mišljenje.

– Nešto se dogodilo ... – kazala je, jer su je morile crne slutnje. – Ne znam šta, ali....

– Imate pomoćnika – dobaci Haris odlučno. – Samo za stan i hranu.

– Biće opasno – dobaci Vaskez.

– Ne plašim se.

Eleonora se jedva primetno osmehnu.

– U svakom slučaju, hvala vam. A sada.... jako je toplo i mislim da bi trebalo da krenemo natrag. Šta ćemo sa njim? – dodala je pokazujući na Vebera koji se smušeno vrpeljio u sedlu.

– Treba ga ubiti – mirno dobaci Haris.

Devojka ga osmotri sa nevericom, ali je plavokosi revolveraš bio sasvim ozbiljan. Shvativši situaciju, Veber uspaničeno doviknu:

– Ali.. ja sam nenaoružan!

– Daću ti revolver – mirno odgovori Ben. – I ko bude brži...

– Ne! – odbio je Veber podižući ruke.

– Ne želim da se borim!

– Više voliš da pucaš u leđa? – upita Haris ironično. – Recimo, mogu te pustiti da odeš. Odmah imam sve-doke da sam te likvidirao prilikom bekstva.

– Ne možeš ni to... – usprotivio se Veber piskutavim glasom. – Ne možeš pred devojkom!

Ben pogleda u nju.

– U pravu je – priznao je odmah.

– Pustite ga neka ode – predloži Eleonora.

– U redu – odvrati Ben. – Idi!

Bart Veber je s nevericom gledao u plavokosog mladića.

– To je neki trik! – povikao je.

– Požuri, dok se nisam predomislio!

Veber uhvati uzde i okrete konja prema zapadu.

– Ne tamo! – povika Haris odlučno.

– Hajde, onamo – dodade i pokaza palcem prema jugu.

– I ne zaustavljaj se! – dobacio je oštro. – Ako te budem negde video, ubiću te! A ako se vratiš Bartletu i on će te srediti pošto si došao sam.

Veber obode konja, nešto glasno uzviknu i pojuri kroz žbunje tamarisa kao da ga gone sami demoni.

Haris je pomogao Eleonori da se popne u sedlo i pritom je zadržao u naručju nekoliko trenutaka duže. Blago se nasmešila i u njegovim očima pročitala sve one reči koje nije uspeo ili znao da izgovori.

Posmatrajući ih, Teo Vaskez se osmehnu sebi u bradu.

* * *

Sunce je napustilo zenit i krenulo prema zapadu, lagano gubeći deo po deo svoje užarenosti.

Kenet Koler je lagano otvorio vrata sobe u kojoj se nalazila Konsuela Delgado. Žena je stajala oslonjena o kameni zid terase i nije čula šum vrata. Koler je neko vreme sa divljenjem posmatrao njenu vitku, izazovnu priliku, jedva se savlađujući da joj priđe i uzme je u naručje.

Odjednom se lepa Konsuela nasmešila i kratko mahnula nekom na dvorištu.

Koler pretrnu. U nekoliko skokova našao se na terasi, odgurnuo iznenađenu ženu i pogledao na dvorište. Ali, tamo nije bilo nikoga. Kratko je uzdahnio i prišao joj.

– Kome si mahala?

Ona se pravila da ništa ne shvata. Uplašila se, jer je Koler u tim trenucima delovao zastrašujuće. Proseda kosa mu je u neredu padala na čelo, lice mu je bilo crveno, a nozdrve raširene kao u razjarene zveri.

– Govori! – zaurao je besno i udario je.

Žena je poklekla i pala na kolena. Ostala je tako da kleči, pognute glave, spremna na novi udarac.

Onda je podigla glavu i pogledala ga očima u kojima nije bilo ni trunke straha.

– Konsuela nikome nije mahala – odvratila je tiho.

– Praviš me ludim? – prosiktao je. – Nego, reci šta si odlučila?

Ona slegnu ramenima.

– Još nisam odlučila... Vreme je kratko.

On se odmaknu jedva se savlađujući.

– Ne igray se sa mnom! Zar misliš da ću večno čekati da se odobrovoljiš? Ja sam Koler, zapamti to!

Rekavši to, izvukao je korbač iz čizme i počeo da ga savija. Žena se zgrčila i povukla u ugao dok joj se na licu ogledao užas.

– Zapamti, išibaću te tako da se nećeš moći prepoznati! – grmnuo je.

– A onda ću te ubiti. Dakle, nemaš veliki izbor, sinjorita Delgado! Ili ja ili smrt!

Rekavši to, naglo se okrenuo i izašao iz sobe.

Crnokosa lepotica je sklopila oči i odahnula. Hvala bogu, sve se relativno dobro svršilo.

Na izlazu iz kuće, Koler se gotovo sudario sa najmlađim sinom, Majkom.

– Šta se ti muvaš ovuda? – prasnuo je. Mladić pocrvene.

– Tražio sam te.

– Sad si me našao i šta onda? – odbrusio je, a odmah zatim shvatio da je bio prevuše grub. – Malo sam nervozan – dodao je brzo. – Šta si danas radio?

– Ništa posebno – odvrati mladić gladeći kosu rukom. – Ne volim kada meni prepuštaš da odaberem. Zar nije bolje da ti rasporediš poslove? Ovako...

– Treba da se osamostaljuješ! – prekinuo ga je otac. – Sve ovo će jednom biti tvoje, ali ne želim da se zakopaš.

Treba da kreneš od Sonore i stigneš sve do... sve do... Vašingtona!

– Da to nije malo neskromno, oče? – primetio je Majk.

– Nije! Ti možeš da učiniš ono što ja nisam stigao! Imaćeš za početak ono najvažnije, a to je novac!

Govoreći, bičem je blago tapkao sina po ramenu.

Tada se začuo topot konja i oni spažiše da neko dolazi u trku. Bila su to dvojica starijih sinova koji su se nalazili u velikoj žurbi. Pritom je Krejg mahao nekim papirom iznad glave.

– Hej, tata! Novine! Izlaze, čuješ li? Ponovo izlaze!

– Šta pričaš? – odvrati ovaj ljutito. – Kakve novine?

– Čitaj! – dobacio Krejg zadihano.

U stvari, bio je to jedan list papira štampan na dve strane. Na prvoj se nalazio uočljiv naslov „Lakrdija sa Bilijem Pikokom”. Tekst je bio pun otrovnih aluzija na Kolerovog kandidata i izbore uopšte. Pošto ih je preleteo pogledom, Koler je zgužvao papir u malenu lopticu.

– Ko je ovo napisao? – upitao je.

Čed pokaza rukom prema Sonori.

– Devojka... Ona tamo radi.

Koler se namršti.

– Tako dakle? Cura nastavlja tamo gde je stao otac? Kočoperi se?

Čed se iskezi,

– Da je posetimo, tata?

Koler se zamisli. Novine mu sada zaista nisu trebale. Što se tiče devojke, videlo se da je pametna, jer je umela da barata rečima.

– Večeras... – rekao je polako. – Ja ću da plaćam piće i muziku u „Koroni“, a vi za to vreme rasturite štampariju. Neću da od nje bilo šta ostane – dobacio je Koler. – Jasno?

– A ako devojka bude unutra? – upitao je Krejg.

Otac ga značajno pogleda.

– A zašto su ti devojke problem? – upitao je, a onda se okrenuo i ostavio sinove da se unapred raduju.

Biće to zabava kakva se samo poželeti može.

* * *

Bežeći od Sonore, Bart Veber je imao vremena da razmisli šta da uradi.

Nalazio se na domaku Džejmstauna i zaustavio konja da predahne.

Bio je žedan, gladan i bez novca.

U isto vreme, grad se spremao da napusti bivši šerif iz Oukdejla, Karl Vest.

On je neko vreme proveo u gradu ne izlazeći iz hotelske sobe i razmišljajući kuda da krene i šta da uradi sa svojim životom.

Na njegovom mestu mnogi bi se opredelili za jug i privlačne gradove. No, on je usmerio svog konja prema Sijera Nevadi, bolje reći Karson Siti-ju, gradiću koji se nalazio na granici Kalifornije i Nevade.

Bivši šerif i bivši poručnik Sedmog konjičkog puka bio je dovoljno tvrdokoran da ga ne uznemirava pomisao na Lojda Bartleta i ostavka na mesto šerifa koja je potom usledila.

Pa ipak, neprijatno se trgao kada je pred sobom ugledao jednog od najboljih Bartletovih plaćenika. Tek tada mu je palo na pamet da postoji mogućnost da je Bartlet u svom besu naredio da pošalju po njega, jer mu se suprotstavio i nakon toga dao ostavku.

Bartu Veberu je trebalo malo duže da shvati koga ima pred sobom. Sreli su se baš na raskrsnici na kojoj su se ukrštali putokazi za Sonoru, Džejmstaun i Knajs Feri.

Ćutljivi šerif je poterao konja u stranu očekujući Veberovu reakciju.

S druge strane, tek kada je video Karla Vesta, lupež se setio da im je Bartlet na polasku dobacio da bi i njega mogli da dovedu ako mu uđu u trag. Zar to nije bila idealna šansa da spere svoj neuspeh u vezi sa hvatanjem Bena Harisa i dovede gazdi bivšeg šerifa i izdajicu prebačenog preko sedla? Zato mu je ruka mahinalno krenula ka revolveru.

No, Karl Vest je tako nešto i očekivao. Munjevito je potegao svoje oružje i zapucao. Godinama radeći šerifski posao, stekao je izvanrednu brzinu i oštro oko tako da je bio savršeno precizan. Bart Veber nije ni shvatio šta ga je snašlo. Samo je osetio vrelu vatru koja mu se razlila po grudima i oduzela mu dah. Ipak, održao se u sedlu još toliko da se pribere i shvati da mu je došao kraj.

Četiri pogotka Karla Vesta prekinula su Veberov povratak gazdi, velikom Lojdu Bartletu. Na taj način

izbrisan je svaki trag koji je vodio do Bena Harisa.

* * *

Za Keneta Koleru več je počelo sasvim nepredviđeno. Oba starija sina, Čed i Krejg, otišli su u grad nešto ranije, a on je za sebe odredio pratnju trojice iskusnih revolveraša. Naravno, računao je da će sa njim poći i najmlađi Majk i pošao da ga potraži.

– Jesi li video Majka? – upitao je Dirka Kinkejda, revolveraša koji je baš naišao sa sedlom o ramenu.

– Ne – odmahnu on glavom žvaćući duvan. – Nisam ga video...

Pri tome je bacio značajan pogled prema delu kuće koji je pripadao Kenetu Koleru. I ovaj je nesvesno pogledao u tom pravcu. Iako se tek nedavno spustilo več, svetla na spratu bila su pogašena što je značilo da je Konsuela Delgado već spavala.

Koler se lecnu i dugim koracima se uputi kući. Na stepeništu je malo zastao kao da je negde čuo šumove. Zatim je produžio na vrhovima prstiju i došavši do vrha stepenica pažljivo se zaustavio. Onda je začuo prigušeni kikut! Iznenada je osetio ubod, odnosno, strahovit bol u predelu srca. Gušio se, a noge su počele da ga izdaju. Ali, to je trajalo samo jedan trenutak. Onda je posegao za bičem.

Ne, nije mu potreban bič, zaključio je ljutito. Žena za kojom je ludovao i koju je obožavao bila je sa nekim u svojoj sobi. I to u njegovoj kući, u postelji o čijim mirisima je poslednjih

dana samo sanjao! Takvu uvredu mogla je da spere samo krv!

Daska je zaškripala pod njegovom čizmom i istog trenutka šumovi iznutra su utihnuli. Koler je podigao nogu i grunuo. Vrata su popustila već pri prvom udarcu i on je provalio u sobu prošaranu senkama i šumovima.

Jasno je video obnaženi deo ženinog tela i njen pokret kojim je povukla čaršav da bi se kako– tako prekrila. Pri tome je čudno i bolno zajecala, kao pas koji predoseća smrt svoga gospodara.

Pored nje je ležao neki muškarac, paralisan iznenadnim treskom vrata, hrapavim disanjem čoveka koji je provalio i mutnim odsjajem oružja u njegovoj ruci.

– Tako dakle! – prošištao je Koler i počeo da puca.

Kada se barutni dim razišao, rančer priskoči svetiljci na stolu i grozničavo kresnu šibicu. Svetlost se rasprostrla po sobi i osvetlila dva tela umrljana krvavim pečatima.

Konsuela Delgado je telom pokušala da zaštiti čoveka pored sebe, ali to nije u potpunosti uspela. Sada je ležala preko njega, opruženih ruku i razgolićenih leđa, duge kose rasute po krevetu tako da su joj krajevi dirivali pod.

A onda se telo Keneta Koleru strahovito zgrčilo. Izbezumljeno je zurio u postelju ne mogavši da veruje svojim očima. Grč mučnine stezao mu je utrobu, a „kolt” iskliznuo iz mlitavih prstiju.

Čovek preko koga je ležala okrvavljena meleskinja bio je njegov najmlađi sin Majk Koler.

* * *

Veče je odmicalo, a Čed i Krejg su uzalud čekali očev dolazak. Salun „Korona” bio je ispunjen do poslednjeg mesta, a piće se točilo u ogromnim količinama. Konačno su i sami podlegli toj bujici viskija.

U jednom trenutku Krejg Koler munu svog brata u slabinu dajući mu do znanja da ne popije previše.

– Znaš i sam da imamo važnijeg posla od pijančenja – podsetio ga je.

Ogromni Čed podiže obrvu.

– Šta pričaš? – upitao je uvređeno.

– Izbrojao sam ti četiri čašice.

– Pa šta!

– Ja sam stao kod treće – odvratio je i ispio čašicu do kraja. – Hej, Bili – dobacio i dohvatio za rame Bilija Pikoka. – Kako dopuštaš da te novine ismejavaju?

– Novine...? – namršti se ovaj ne shvatajući.

– Da, da, novine. Pišu da si obična pijandura. Zar nisi čitao?

– Čitao? – iskezi se Pikok pijano. – Kako da čitam kada ne znam slova?

– Budalo... – zarežao je Čed. – Dok ti ne postaneš šerif, mi ćemo srediti ove što pišu da...

Krejg munu brata laktom u prsa.

– Ne brbljaj! – prasnuo je. – Zar si toliko pijan?

– Pa šta? – odbrusio je Čed. – Ko će me sprečiti da onu šupu javno zapalim? Ko? Hajde, reci!

– Ovde je sudija Vajsman... – progundao je Krejg. – Znaš da je lud i prgav kao niko. Zato ti je bolje da zavežeš!

– Zašto? – uzjoguni se ovaj. – Ako nam bude smetao, možemo ga strpati u podrum.

Krejg prevrnu očima, nemoćan da urazumi brata. Zato mu je predložio da odmah krenu, još dok se u salunu svi šale na Pikokov račun i ne slušaju njegovog brata.

– U redu... – pristao je Čed. – Oca ionako nema, zar ne? Čini se da uopšte neće ni doći...

Neprimetno su se išunjali napolje i prešli na drugu stranu ulice, gde su senke pod tremovima bile dublje i tamnije. Krejg je išao prvi.

Odjednom je ispružio ruku i povukao Čeda u udubljenje nekih vrata.

– Šta je? – promumlao je ovaj pijano.

– Uh, umukni! Neko izlazi iz one štamparije...

Stajali su pripijeni uz vrata i posmatrali siluetu Bena Harisa koji se udaljavao prema konjušnici. Za trenutak je zastao, bacio pogled preko ulice, a onda lagano produžio put.

– Čekaj dok odmakne. Onda mi stupamo u dejstvo. Ko će prvi sa devojkom?

– Ostavljam je tebi! Ali samo bez mnogo buke...

– Gle, gle! Otkud tolika velikodušnost? – začudio se Krejg.

– Sa ženama mi je teže nego sa bikovima – odbrusi Čed i pljunu na prašnjavu ulicu.

* * *

Eleonora Bilings nije želela da prizna kako njene slutnje u vezi sa ocem postaju sve stvarnije. On se još uvek nije vratio i ona je pretpostavljala da mu se nešto desilo. Teo je samo ćutao, a sama je sebi stalno izmišljala poslove kako ne bi mislila na to.

Te večeri sedela je malim radnim stolom i uz prigušenu svetlost stare svetiljke završavala tekst za novine. Pročitala ga je već nekoliko puta, ali nije bila sasvim zadovoljna: nedostajala joj je očeva pomoć i podrška.

Sasvim u uglu, Teo Vaskez je podmazivao presu za štampanje namerno oklevajući sa poslom, jer je čekao da devojka bude gotova i ode na spavanje. Nešto ranije, Ben Haris im je poželio laku noć i otišao da provede noć na seniku. Što se njega tiče, najradije bi prespavao negde u uglu štamparije samo da bude što bliže Eleonori. Ali, ipak ga je bilo sramota da je pita tako nešto.

Zvonce na vratima trglo ih je i uznemirilo.

Čovek koji je prvi ušao bio je krupan, kratke crne brade i čupavih obrva. Imao je ogromne šake, nezgrapno snažno telo i velika stopala. Iza njega je išao mršavko povijenih leđa, duguljastog lica i mačjih očiju. Šunjao se za svojim velikim prethodnikom kao

da se sprema da iz njegove senke skoči na žrtvu.

Eleonora je krajičkom oka odmerila Vaskeza, ali on je buljio u došljake kao u duhove.

Devojka se uspravila, bleđa, ali odlučna.

– Šta hoćete? – upitala je zvonkim glasom.

Čed se iscerio, trljajući dlanove o pantalone.

– Pogledaj, Krejg! – pozvao je mlađeg brata. – Mačka pruža kandžice!

– Sada ćemo je umiriti – dobaci ovaj zatvarajući vrata za sobom.

Teo Vaskez ustade sa svoje rasklimatane stolice. On je znao ko su noćni posetioci. Takođe mu je bilo jasno da im se ništa dobro ne sprema.

Stari štampar je jedinu šansu video na zidu između dva prozora na kome je, malo uvučena, visila jedna stara puška. Sa ulaza se nije mogla opaziti i Teo Vaskez je u tome video svoju šansu.

Čed ga ljutito odmeri.

– Prošli put ti nije bilo dosta, matori? – dobacio je besno. – Zamišljaš da si žilav?

– Ko su oni, čika Teo? – upitala je devojka, jedva savlađujući drhtanje.

Krejg se isceri.

– Ja ću ti objasniti ko smo... – dobacio je prilazeći. – Sve ću ti reći samo ako...

Iznenada je ispružio svoju dugu i mršavu ruku i ščepao je za vrat. Eleonora je kriknula, ali više nije mogla da izmakne. Krejg ju je još jače stegao, dok se njegov ogromni brat zadovoljno cerekao.

Kroz poluspuštene trepavice devojka je nad sobom videla blede, ispijeno lice u čijim očima je blesnula zastrašujuća požuda.

– Ostavi je, ti... – povikao je Teo Vaskez.

– Miruj, matori! – opomenuo ga je Čed podigavši ruku. – Za tebe ćemo se pobrinuti kasnije!

Za to vreme, Eleonora je ipak uspeła da se izmigolji i snažno ošamari nasilnika. On se trže, dok mu je lice pobledelo, a zatim i posivelo. Ružan osmeh iskrivio mu je usta, a onda je iz sve snage ošamario devojku.

Udarac je bio prilično jak i nežna Eleonora se u trenu ošamutila. Iako još uvek nije mogla da se ispravi, osetila je njegov vreli dah na vratu i to joj je dalo ogromnu snagu. Morala se suprotstaviti, jer je nije čekalo ništa dobro.

Još uvek polusvesna, stisnuta njegovim rukama i nemoćna da se brani, instinktivno je zamahnula nogom i kolenom udarila nasilnika u donji deo trbuha. Lupež je u momentu pustio i skupio se na podu, cvileći poput bolesnog psa.

Ne hajući za pocepanu haljinu, devojka je poletela prema vratima. Ali, ogromni Čed se isprečio ispred nje kao planina.

Teo Vaskez više nije mogao da okleva. Prišao je zidu onoliko hitro koliko su mu godine dopuštale i brzo zgrabio pušku. Ali, Čed Koler je krajičkom oka video kretanje u polumraku i munjevito se okrenuo odgurnuvši od sebe Eleonoru kao lutku.

U maloj prostoriji pucanj iz njegovog revolvera zagrmeo je trostruko jače... Narandžasti plamen osvetlio je u deliću sekunde užasnuto Eleonorino lice, a zatim... Čuo se udar metka u telo i ... Teo Vaskez je pao preko sanduka povlačeći za sobom jedan regal pun olovnih slova.

– Matori jarac ... – progundao je Čed. – Mogao je da me pogodi!

– Proklete ubice! – povika devojka jecajući, nemoćna da se istrgne iz Čedovih šaka.

Za to vreme Krejg se polako pridigao, još uvek sa bolnom grimasom na licu koje je polako dobijao zlurad, surov izraz.

Čak se i Čed stresao od tog pogleda.

– Hej, Krejg... To je samo žena. I ne treba je ubiti...

– I ne mislim – odbrusi ovaj, spreman da se baci na Eleonoru.

I zaista, Čed ju je pustio, gurnuvši je pritom prema bratu. Našavši se u njegovom naručju i osetivši oko sebe ruke jake poput klješta, ona je jednostavno klonula. Više nije imala nade, a sa nadom je nestala i poslednja iskra borbenosti, poslednji atom snage.

No, tada je na vratima ponovo odjeknulo zvonice.

Čed zastade, iznenađen koliko i Krejg.

– Oteraj ga! – dreknuo je mlađi brat.

U stvari, obojica su pomislili da je pucanj privukao nekog prolaznika i da je dovoljno da malo podviknu pa

da radoznalac pobegne glavom bez obzira.

Čed je izvukao „kolt” i uperio ga prema ulazu. Sa njegove strane bilo je to krajnje nesmotreno.

Naime, sa ulaznih vrata planuo je hitac i kuršum je razneo Čedovu šaku, odbacivši revolver čak u suprotni ugao. Najstariji Kolerov sin je zaurlao od bola, dok je Krejg pustio devojkicu i uzmakao. Obojica su zaprepašćeno pogledali prema ulazu.

Tamo je, u polutami, stajao visok čovek u zagasitom, skoro crnom odelu. Zaklonjeno senkom oboda šešira, lice mu se jedva naziralo. Ipak, kada se čovek malo bolje zagledao, mogao je da primeti mirne čelično plave oči, iskričave kao kristali leda. Ispod tamnog sakoa čovek je nosio bleštavo belu košulju, svileni prsluk i kravatu boje višnje. Na pojasu od crnog boksa visila je futrola od lakovane kože i u njoj „koltovi” teškog kalibra sa drškama od slonove kosti.

Bio je to čovek tajnovit i opasan, kao i tama iz koje je iskrsnuo.

Eleonora ga je odmah prepoznala i breme straha i očajanja palo joj je sa srca. No, preče od toga bilo je pomoći Teu Vaskezu. Zato je požurila ka starcu i niko nije pokušao da je zadrži.

Čed je zurio u krv koja mu je tekla iz ruke. Nije mogao da poveruje da je ranjen.

I dok je njegov brat kidan bolom buljio ispred sebe, Krejgov mozak radio je grozničavom brzinom. Stranac koji je u polutami mogao da ustreli samo ruku svog protivnika bio je za

klasu brži od njih. Mirnoća sa kojom je stajao tamo pristajala je samo najvećima.

A on je to i bio. Najbolji od svih, Dok Holidej.

Prolazeći ulicom, pročitao je natpis iznad ulaznih vrata i doveo ga u vezu sa događajem na reci Tulumn. Istoga trenutka se iz unutrašnjosti zgrade čuo pucanj. To je za njega bio poziv da se umeša. Intervenirao je kao i uvek, ali je ostao potpuno miran i pribran.

Krejg je prestao da se znoji. Morao je da spasava svoju kožu i prokrči put napolje. Samo kada Čed ne bi tako stajao i glupo zurio u svoju okrvavljenu ruku!

Rukom je napipao neki predmet i udahnuo. Bio je to čekić kojim su štampari ravnali slogove pre nego što su išli pod presu. Desnu ruku držao je visoko, kao znak da nema nameru da se posluži oružjem.

Ali leva...

Levom je hitnuo čekić u pravcu svetiljke i pogodio je tačno u sredinu.

Sa poplavom mraka odjeknuli su pucnji. Kada je grmljavina revolvera utihnula, barutni dim se razlio prostorijom poput magle u dolini.

Čovek na ulazu stajao je i dalje uspravan i nepokretan.

– Krejg! – zaurlao je Čed.

Ali, niko mu se nije odazvao.

Dok Holidej je ušao i kresnuo paljivce. Prošao je pored unezverenog Čeda Kolera i upalio lampu na stolu.

Tek tada je Čed ugledao svoga brata. Ležao je na zemlji staklastih očiju uprtih u tavanicu.

– Krejg? – pozva ga brat.

Ali, odgovora nije bilo. Čed kleknu pored njega i nežno mu podiže glavu. Nije mu bilo spasa, jer je živio poslednje sekunde.

– Ubio si ga! – dobaci Čed hrapavim glasom.

– A šta je drugo trebalo da učinim?

– odvrati Dok hladno. – Uostalom, bilo je ili on ili ja.

– Ali to je bio moj brat!

Holidej preču ovu primedbu.

– A šta je uopšte tražio ovde? I ti sa njim? Da li vas je neko pozvao?

Čed je zaškripao zubima krvnički ga odmeravajući.

– Više bi voleo da si na njegovom mestu?

– Ko si ti? – on muklo.

– Ko zna, više pati, čoveče. Hajde, nosi to telo odavde!

Ovaj s naporom prebaci bratovljevo telo preko ramena.

– Osvetiću ti se... – prosiktao je.

– Biću u gradu – hladno mu je odvratio Holidej.

* * *

Lica umrljanog suzama, Eleonora podiže oči prema svom spasiocu. Dole, na podu, Teo Vaskez je disao sve teže i teže, pošto je rana na grudima bila smrtonosna.

Čovek iz Džordžije je odmah shvatio situaciju i kratko odmahnuo glavom odgovarajući na devojčin upitni pogled. Ona pokri lice rukama i briznu u plač.

Starac otvori oči.

– Umreću... znam... – prošaputao je lagano. – Ali... ona.. Imam jedno pismo... za nju. To je... pismo je od oca...

Holidej ga je mirno posmatrao dok je devojka bezglasno plakala.

– Pismo je... ispod drugog ... stepenika... Razvalite dasku...

Nekoliko trenutaka je vladala tišina. Onda je devojka podigla glavu i videla da Holidej sklapa oči starom štamparu.

– Je li... je li umro? – tiho je upitala.

– Jeste.

– Hteo je da me odbrani... – kazala je očiju punih suza. – Bio je tatin prijatelj i sada ga više...

– Smirite se, gospođice – prekinuo je blago. – To je sudbina. A sada da vidimo pismo – dodao je, drškom „kolta” otkinuo dasku i ispod nje napipao koverat koji je pružio Eleonori.

Ona pogleda i preblede.

– Piše „U slučaju smrti” – promucala je. – Ali, moj otac je živ!

Dok ju je gledao pravo u oči. Sada je morao da joj kaže. Ma koliko bila bolna, istina se morala reći.

– Nažalost, vaš otac je ubijen na obali reke Tulumn. Slučajno sam tuda naišao, ali već je bio smrtno ranjen. Neko ga je dočekao u zasedi. Pokušao sam da pomognem, a on me je naterao da mu obećam da ću vas pronaći i vratiti u San Hoze.

Ta vest je naprosto zgromila Eleonoru. Zaljuljala se i pridržala za naslon stolice, izbezumljeno zureći u Doka.

– Ne... To je nemoguće!

Prišao je i lagano je zagrlio, a dodir njenog toplog drhtavog tela izazvao

je u njemu talas topline i brže strujanje krvi. Ali, znao je da sada nije bio trenutak za takve emocije i rekao:

– Morate biti hrabri, gospođice. Pročitajte pismo.

Eleonora klimnu glavom, lagano obrisa suze i počeo da čita.

* * *

Stigavši kući, Čed Koler je zatekao pravu uzbunu. Niko mu nije prihvatio konja, niti je primetio Krejgovo telo prebačeno preko sedla. Ugledao je momka iz konjušnice sa dve svetiljke u rukama.

– Voret? – zaurloao je i momak stade u mestu. – Šta se ovde dešava? Zar je neko umro?

– Jeste – odvrati ovaj podižući fenjere. – Umrla... ovaj, ubijena je ona žena koju je gazda čuvao.

– Nje mi nije žao – odbrusio je zadovoljno, ali se odmah zatim setio mrtvog brata koji je ležao preko sedla. – A znaš li zbog čega?

Momak počeo da se snebiva.

– Pa... gazda je zatekao u krevetu sa drugim...

– Imala je ljubavnika? Lepo, a ko je taj lupež?

– Vaš brat, mister Čede!

Najstariji od braće je zaprepašćeno zatreptao.

– Budalo! – povikao je. – Zar misliš da mi je do viceva? Ubijen je Krejg! Shvataš li, ubijen je pred mojim očima, a ti nagvaždaš o ženi i Majku. Da li si pijan? Govori, šta se to desilo?

– Rekao sam vam! Gazda je zatekao mladog gospodina u Meksikankinom krevetu... Bio je mrak, nije znao ko je, a ispalio je ceo šaržer... Žena je mrtva, a mladi gospodin je ranjen na tri mesta. Gazda sedi pored njegovog kreveta kao kamen. Ne čuje ništa, ne govori ništa...

– Neka sam proklet ako nešto razumem – progundao je Čed i pošao u kuću. Prošao je pored Dirka Kinkeja, odgurnuo je u stranu neku ženu sa posudom i banuo u sobu namršten i neraspoložen.

Kenet Koler ga nije ni pogledao. Sedeo je na nekom tronošcu pored Majkovih nogu i zurio u zid.

Njegov najmlađi sin je spavao. Imao je dva velika zavoja preko grudi i jedan oko glave. Lice mu je bilo samrtnički blede, a disao je veoma šumno, kao da će se svakoga časa zakašljati i izbaciti ono što ga guši.

– Imaš li ti još sinova?

Koler je samo malo okrenuo glavu i okrznuo ga praznim tuđim pogledom.

– Nisi čuo šta sam te pitao? – planu Čed koji se prvi put u životu obratio ocu na taj način. Međutim, sada mu je bilo svejedno. Po ko zna koji put je video da je otac okupiran samo Majkom, a da su njih dvojica prepušteni sudbini i mogu da crknu kao psi.

Koler pogleda u Čedovu šaku i iznenađeno se trže. Činilo se kao da se probudio iz nekog polusna.

– Krejg? – upita obuzet mračnom slutnjom.

– Jeste, poginuo je – prasnu Čed. – Eno ga dole, na konju.

– Šta...

– Mrtav je! Ubijen! Kako drugačije da ti kažem? Ili te je baš briga?

Koler ga ošinu pogledom.

– A šta onda čekaš, idiote! Idi dole i okupi momke. Odmah dolazim!

Pošto je zapovedio jednoj ženi da pomno pazi na Majka, Koler lagano siđe dole. Tamo je Čed čekao pored leša, a Dirk Kinkejd i još osam momaka hitro su sedlali svoje konje. Svi su radili u najvećoj tišini, svesni ozbiljnosti situacije i pretpostavljajući kako se gazda oseća.

Kenet dade znak dvojici i oni lagano spustiše Krejgovo telo na zemlju. Pogledao je sina čije je lice bilo belo kao kreč, a iz usta se na bradu slivao tanki mlaz krvi.

– Ko? – upitao je Čeda kratko.

– Ne poznajem ga, zaista. Zatekao nas je kod one devojke u štampariji. Valjda im je prijatelj... Onog matorog jarca sam ubio.

Njegov otac uze jedno ćebe i pokri nepomično telo svoga sina. Zatim se vinu u sedlo i krenu.

Ostali su sledili njegov primer. Samo je Čed još uvek zurio u pokriveno telo svoga brata sa kom je do pre nekoliko sati pričao, pravio planove za druge akcije. A sada nema ničega. Odjednom se osetio strahovito usamljenim.

Onda se u trenu okrete.

– A baklje? – upitao je.

Dva čoveka se udaljiše da bi se uskoro vratili sa motkama na čijim vrhovima su se nalazile krpe namočene katranom i petrolejom.

Čed je natukao šešir na čelo i poterao konja. Sada je on jahao prvi, ispred oca. Jer, osveta je bila više njegova nego očeva...

Deset paklenih jahača spuštalo se prema Sonori u divljem trku dok im je zemlja podrhtavala pod kopitima.

* * *

Oslonjen na zid, Holidej je pušio tanku mirišljivu cigaru i posmatrao Eleonoru koja je čitala očevo pismo. S vremena na vreme je rumenela, onda bleдела, a usne joj se bezglasno micale. Kada je završila čitanje, spustila je ruke u krilo i neko vreme nepomično sedela, a onda podigla pogled prema Doku.

– Neverovatno! – kazala je sa uzdahom. – Sada znam zašto je otac bio protiv Kolera. Tim pre-imam obavezu da nastavim njegovu bitku.

– To neće biti nimalo jednostavno – podsetio ju je Dok. – Koler ima moć i silu, a to je...

– A ja imam istinu! – ubacila se devojka vatreno.

Holidej se sumorno osmehnu.

– Istina nije uvek dobar savetnik, gospođice. Pogotovu protiv nasilnika kao što je Koler.

– Ne samo što je nasilnik, nego je i nitkov prvog reda – dodala je. – Tata mi je u pismu objasnio korene njihovog sukoba. To potiče još iz vremena indijanskih rezervata.

– Zar? – trže se Dok iznenađeno.

– Da. Koler je prodavao oružje Indijancima, zamislite? Tata je tada bio

dopisnik „Vašington posta” i prvi je posumnjao na njega. Oh, izgleda da je uvek imao „nos” za senzacije. Jednom ga je umalo uhvatio na delu; ali Koler je pustio Indijance na njega tako da jedva uspeo da se spasi. Zapalio je preriju iza sebe i tako sprečio da ga Indijanci uhvate. Ubrzo posle toga, prevarant je nestao iz toga kraja.

– Dakle... ono što je uradio ostalo je nekažnjeno?

– Da, nije bilo dokaza protiv njega.

Dok uzdržano odvrati.

– Iz ovoga što ste ispričali vidi se da imamo posla sa lukavim i bezobzirnim čovekom, gospođice Bilings. Možda bi bilo bolje da se ostavite kavgе sa njim i vratite se kod tetke kao što je želeo vaš otac.

Odlučno je odmahнула glavom.

– Ne, pošto sam tek sada rešena da nastavim očevo delo. Znate, prilično sam tvrdoglava.

Dok je pogledom pratio kolutove dima koji su se dizali ka tavanici. Eleonora Bilings mu se dopadala, ne samo kao lepa žena, već i kao karakterna i čvrsta osoba. Sem toga, tu je bilo i obećanje njenom ocu da će je živu i zdravu vratiti u San Hoze. Osećao je kako je na putu da se ponovo umeša u neki sukob koji ga se uopšte nije ticao. Izgleda da mu je to bila sudbina.

– Znači, odlučili ste se da se borite – zaključio je mirno. – Ali, onda se obavezno morate skloniti odavde. Očekujem da će uskoro doći do oluje, odnosno, da će Kenet Koler pokušati da vam se osveti.

Ona ga začuđeno pogleda.

– Da se sklonim? Ali ja stvarno nemam gde! Poznavala sam samo Tea, a on je sada...

– Trenutno je jedino sigurno mesto moja soba u hotelu – prekide je Holidej.

Eleonora se trгла.

– Vaša soba? Ali... to je...

– Znam da tako nešto baš nije prikladno, ali sada nemam ništa bolje. Ne brinite, spavaću u fotelji ako uopšte bude vremena za odmor. Očekujem da ćemo imati veoma burnu noć. Zato, ne oklevajte! Spremite neophodne stvari, pa da pođemo!

Baš kada je Eleonora otišla na sprat, vrata su se otvorila i u odaju je ušao Ben Haris. Dok mu je ukratko objasnio šta se desilo i naredio da u Eleonorinom odsustvu pazi na štampariju.

Sve je bilo završeno za desetak minuta i onda je, pod okriljem mraka, odveo devojkę do svoje sobe u hotelu. Preko spoljnih stepenica uspeli su neopaženo da se uvuku i kada su se za njom zatvorila vrata, devojkę zadržta pri pomisli da je u sobi sama sa muškarcem. Umorno je klonula i sela na stolicu, uzbuđena zbog svega što se odigralo od jutros.

Primetivši njeno uzbuđenje, Holidej ju je ohrabrio.

– Ne brinite, ovde ste bezbedni. Samo meni otvarajte vrata i budite veoma tihi. Sada bi bilo dobro da odspavate pošto će vam snaga biti veoma potrebna.

Rekavši to, brzo je izašao ne primećujući njen pogled pun divljenja.

Kakav čovek je taj Holidej, razmišljala je Eleonora. Tvrd, nepokolebljiv i nesalomljiv... Osim toga, lep i muževan. Samo je uzdahnula i spustila glavu na jastuk.

* * *

Kada se iz ugla gde se igrao poker uzdah divljenja začuo po četvrti put, Dok Holidej se malo uspravio i okrenuo na tu stranu.

U „Koroni” je ostalo malo posetilaca i to uglavnom kod kockarskog stola u separeu. Ljudi koji su se okolo tiskali propinjali su se na prste, živo razgovarali, vrteli glavama i nešto pokazivali...

Dok je prišao gomili laganim korakom, gotovo sve prisutne nadvisujući svojim stasom. Mogao je lepo da vidi sto za kojim su sedela tri igrača. Bio je tu jedan debeljuškasti, po svoj prilici ugledni građanin koji je stalno uzdisao, pomalo zapušten kauboj ogromnih brkova i treći... Treći mu je bio dobro poznat.

Bledo uzano lice sa izraženim jago dicama, šešir ravnog oboda, kao sneg bela košulja i dve zlatne narukvice na zglobu desne ruke... Ovoga puta nosio je i opasač sa „koltom”.

Nevada Kid, Dokov poznanik iz Džejmstauna očito je ovde dobijao.

– Meni je dosta! – zavapio je debeljko i ispljunuo već ugašenu cigaru. Zatim je ustao, odmerio Kida besnim pogledom i žurno napustio separe.

Kidova desnica još je imala zavoj, ali je prstima veoma dobro baratao. Ponovo je hitro promisešao karte i stavio ih na sto. Što se tiče kauboja, nervozno se vrpeljio i grickao brkove što je bio znak da i on želi da odustane.

– Dakle, šta se dešava? – upita Kid veselim glasom.

– Kasno je – odvrati brkati promuklo. – Možda sutra?

– U redu, sutra – složi se Kid ne bez podsmeha. A zašto ne bi bio raspoložen kada je svežanj dolara pred njim u poslednje vreme prilično narastao... I baš kada se spremao da ustane, ugledao je jednu ruku u crnom rukavu, dugih uzanih prstiju. Ruka je lagano i bez žurbe na sto stavila dve čaše sa pićem!

Po mirisu je odmah zaključio da se radi o brendiju, a po ruci...

– Oh, ne! – uzviknuo je dižući glavu. – Otkud vi? Šta radite ovde?

– Čekam – odvrati Dok mirno. – Jedan čovek je zapretio da će doći da me ubije.

Kid se naježi od te strašne, hladne mirnoće.

– Da vas ubije? – ponovio je sa nevericom. – Ne bih rekao da ste baš mnogo zabrinuti. A ko je taj čova?

– Neki Koler. Kenet Koler. Poznaješ li ga?

Pri pomenu Kenetovog imena ljudi oko stola se uskomešашe. Najmanje desetak pari očiju upiljilo se u Doka kao u čudo.

– Koler? – začudi se Kid. – Čuo sam da je on glavni u Sonori. Šta ima protiv vas?

– Jedan mali neraščišćen račun.

Još nije ni dovršio rečenicu, a polovina gostiju već je grabila ka izlazu. Međutim, Dok nije bio nimalo uznemiren. Lagano je zapalio cigaru i povukao dim.

– Ko ste vi? – zapita Kid, začuđen i zadivljen Holidejevom ležernošću.

Možda bi mu Dok odgovorio, a možda i ne bi. U svakom slučaju, nije imao vremena, pošto su se leptir vrata sa treskom otvorila i na njima se pojavio Haris, napregnutog izraza lica i veoma uzrujan.

– Holideje! – povikao je. – Oni dolaze! Dok se okrete prema Kidu.

– Nažalost, ovde moramo prekinuti naš razgovor. Došlo je vreme svođenja računa.

Kid je zbunjeno zurio u tog neobičnog čoveka i tek posle nekoliko trenutaka uspeo da dođe do reči.

– Dovraga... – izustio je. – Oslovio vas je imenom Holidej!

Dok ćutke zategnu opasač i krenu prema vratima. U prolazu je izvukao „kolt” iz futrole jednog kauboja i zadenuo ga za pojas.

– Dok Holidej! – povika Kid za njim. – Da li ste vi čuveni Dok Holidej?

Sada je i druga polovina kasnih posetilaca žurno grabila prema izlazu. Ime koje su čuli moglo je da znači samo veliku nevolju i revolveraški obračun u kojem nisu želeli da učestvuju. Žurili su da što pre napuste prostoriju ispraćeni gadljivim pogledom Bena Harisa.

Nevada Kid je ostao da sedi kao prikovan za stolicu.

* * *

Deset pobesnelih jahača na čelu sa Čedom Kolerom ujahalo je u Sonoru vrišteći, pucajući i vitlajući zapaljenim bakljama. Prošli su kroz pustu glavnu ulicu, a zatim krenuli nazad dajući oduška svom besu.

Iznenada, kao iz zemlje iznikao, na sredini puta se pojavio čovek. Bio je sam i činilo se kao da izrastao iz tla. Stajao je tako u polutami, malo razmaknutih nogu i ruku spuštenih pored tela. Peševi kaputa bili su mu zabačeni unazad otkrivajući bele drške „koltova” u opasaču i još jedan revolver zadenut za pojas.

Čed Koler se sledio. To je bio on, nepoznati stranac koji je ubio Krejga. Očekivao je da će morati da prevrnu ceo grad kako bi ga našli, a on ih je sam čekao na ulici.

– Nebesa... – progundao je, ne mogavši da se ne divi takvoj hrabrosti. Zar sam protiv deseterice?

Naglo je zaustavio svog vranca, a ostali su učinili isto.

– Šta čekamo? – upitao je njegov otac. – Zar nećemo prvo zapaliti onu jazbinu?

On pruži ruku prema Holideju.

– To je on!

– Ko?

– On... on je ubio Krejga, oče! Baš on!

Kenet odgurnu sina u stranu i izjaha ispred svih. Neko vreme je posmatrao Holideja pokušavajući da mu razazna crte lica. Nije imao uspeha, jer se ovaj nalazio u senci.

– Ti... – progundao je glasom koji je podrhtavao od gneva. – Šta sada misliš? Shvataš li da ti je došao kraj?

Dok je ćutao i odmeravao ga pogledom.

– Zar ti je strah oduzeo moć govora? – podsmehnu se Koler. – Ili smišljaš neku laž u nadi da ćeš se spasti?

– Ni jedno ni drugo – odvrati Holidej mirno. – Izašao sam da vas sprečim da ne učinite neku glupost. Sigurno ste nameravali da zapalite nešto, zar ne?

– Šta, još se usuđuješ...?

Neko iz gomile je visoko podigao baklju želeći da je baci na krov štamparije. Zapaljena krpa na drvetu poletela je uvis, ostavljajući za sobom plameni trag.

Mada niko nije video kada je stranac potegao, sa njegovog kuka planuo je revolver, a prelomljena baklja pala je na ulicu i ugasila se u prašini.

Svima je zastao dah, jer su o takvim hicima slušali samo u pričama!

Kenet Koler je nekoliko trenutaka zurio u ugašenu baklju, a onda je izobličienog lica zaurao:

– Ubijte ga!

Dlanovi su dodirnuli revolvere baš u trenutku kada je mesec nad Sijera Nevadom uplovio u mali paperjasti oblačak.

Puška Bena Harisa oglasila se u istom trenutku kada i niklovana cev „linkoln” revolvera najboljeg strelca sa Zapada! Među Kolerovim konjanicima nastao je kaos. Životinje su njištale i propinjale se, a mrtvi i ranjeni su padali na zemlju jaučući i zapomažući. Sa prozora štamparije plavokosi kauboj je

ispaljivao ubilačku vatru u gomilu koja se komešala između tremova.

Oba Kolera zapucala su prema Holidejevoj senci. Zrna su poput osa zviždala pored Dokove glave, ali su ostajala u daskama kuća ili kroz stakla odlazila na suprotne zidove.

Ben Hariš je odbacio pušku i nastavio da puca iz „kolta”.

Glavna ulica bila je ispunjena zaglušujućom bukom baruta i osvetljena buketima narandžastih varnica.

Kenet Koler je jeknuo i uhvatio se za rame. Uzdahnuo je i krajičkom oka spazio da su od osmorice ljudi iz pratnje u sedlu ostala samo trojica. Odahnuo je kada je video da je i Čed među njima. Sada im nije preostalo ništa drugo nego da tako desetkovani potraže zaklon.

Na ulici su ostali samo uznemireni konji sa praznim sedlima. Između stubova i kosih krovova lebdeo je barutni dim oštrog mirisa koji se, poput jutarnje izmaglice, lenjo penjao prema nebu.

Kenet Koler se sruči u uzani prolaz, a za njim dotrča Dirk Kinkejđ.

– Ranjeni ste, gazda?

– Nije opasno – progundao je ljutito šarajući pogledom po ulici. – Prokleti đavo! Nikada nisam video paklenijeg strelca, Kinkejde!

– Sredićemo ga mi, gazda.

– Gde je Čed? – upitao je Koler.

– Ne znam.

– Nije mrtav?

– Ne... Nije među onima na ulici...

– Ko je taj stranac?

– Ne znam, ali opasno cilja. Još neko mu je pomogao... Tamo, iz štamparije. Dovraga, sve su nam baklje pogašene! – opsova Dirk Kinkejd neprestano žvaćući duvan. Zatim je podigao ruku i dao znak momku koji je spoljnim stepenicama lagano krenuo prema krovu.

Šćućuren iza jednog bureta gde se zaklonio u trenutku najžešćeg okršaja, Holidej je punio svoj „kolt”. Onaj koji je uzeo od kauboja, bio je spreman i ležao je pored njega. Prva runda okršaja bila je gotova i računao je da protiv sebe ima još petoricu protivnika. Svi su se sada skrivali u tami, izbegavajući da se otvoreno pokažu. Njemu se nije žurilo.

Mesec je visoko odskočio i do tada izdužene senke prilično su se skratile. Do njegovog skloništa dopirala je žućkasta svetlost iz saluna što baš i nije bila povoljna okolnost. Ako čekanje potraje, uskoro će ga obasjati mesečina. Da bi smirio nervozu, on lagano izvadi cigaru i stavi je među zube.

Baš te njegove pokrete uočio je čovek na krovu, isti onaj kome je Kinkejd mahnio rukom. Bio je siguran u sebe, pa se trijumfalno nasmešio i nanišanio.

Ali, nije stigao da opali. Iz pravca saluna „Korona”, sa mesta baš pored ulaza planuo je narandžasti plamičak. Revolver se oglasio dva puta, a čovek na krovu je zastenjao, ispustio oružje iz ruke i sa visokog krova se stropoštao pravo na ulicu. Začuo se samo tup zvuk i sve se za tren utišalo.

Dok iznenađeno podiže obrve i pogleda u tom pravcu. U magnovenju je video bledo lice Nevada Kida, a onda je sve prekrila tama. Neko je ljutito opsovao i ispalio svih šest hitaca u pravcu saluna.

Znači, ima ih trojica, zaključio Koler. Bilo je glupo bespomoćno ležati u mraku i čekati. Čeda nije bilo u blizini, a Majk je ležao kod kuće. Šta ako ponovo krvari?

Možda bi bilo najbolje da se povuče nekim drugim putem i ode. Za tren se okrenuo ispitujući okolinu.

Dirk Kinkejd kao da mu je čitao misli. – Ovamo se ne može – kazao je tiho. Koler se namršti osećajući kako ga rana sve više i više peče.

– Možda bi bilo najbolje da bacimo oružje i odemo – procedio je s mukom.

– Mi? – zaprepastio se Kinkejd. – Kada smo se mi povlačili, mister Kolere? – dobaci on i krete pored zidova, zastajkujući na svaka dva koraka. Sekundi su prolazili kao sati, a lupanje sopstvenog srca bubnjalo mu je u ušima. Bio je već blizu štamparije kada su ulazna vrata tiho škripnula. Ukočio se u mestu.

Vrata su ponovo zaškripala otvarajući se. Neko je pokušavao da izađe, ni ne sanjajući da će naleteti na cev njegovog revolvera.

Kinkejd uzmaknu korak nazad, pomerajući se do samog prozora i usredsređujući pažnju na vrata. A onda... Jedna ruka se provukla kroz razbijeno prozorsko staklo i zabila mu vrh „kolta” i slabine.

– Baci oružje! – začuo je iza sebe tih, ali oštar glas.

Tek tada je shvatio da je nasamaren. Nepoznati je namerno pokrenuo vrata da bi mu privukao pažnju i naterao da se povuče, a onda ga „uhvatio na spavanju”. Rastvorio je prste i oružje je zveknulo o daščani pod trema.

Ben se nekako provukao kroz prozor, ne odvajajući revolver od Kinkejevih leđa. Zatim ga je snažno lupio drškom po temenu i bandit se skljkao bez glasa.

– Kolere! – zaurao je mladić zavukavši se u dovratnik. – Odlazi odavde! Još jedan čovek ti je gotov!

Zavladala je tišina, a onda se začuo pomalo uspaničen glas Keneta Kolera.

– Čede, gde si?

– Čed ti ništa neće pomoći. U stvari, niko ti ništa neće pomoći, jer su aduti u našim rukama. Tvoja vladavina je završena!

Nastala je tišina, a onda se začuo tup udar metala o trotoar. Koler je odbacio revolver i poguren, razbarušene kose i lica iskrivljenog od bola, izašao iz zaklona. Zakoračio je na ulicu nesigurnim korakom, leđima okrenut salunu i Holideju.

– Neka izađu i ostali – doviknuo je Haris.

Kratka tišina, a onda tresak još dva opasača koja su pala u prašinu.

Koler krete prema konjima koji se nalazili sasvim na drugoj strani ulice, raštrkani i neodlučni na koju stranu da krenu. Još dva njegova čoveka pošla su istim primerom.

Ben je oprezno izašao na ulicu, a Holidej mu je prilazio sa druge strane. Obojica su pogledom ispratili malu povorku preživelih koja se udaljavala iz Sonore.

Zatim se na vratima saluna pojavio Nevada Kid.

– Nisam zaboravio onaj hitac, drugar! – dobacio mu je Holidej.

On raširi ruke.

– Dugujete mi revanš, Dok. I to još od Džejmstauna! Zar da mi neko uskrati šansu da odigram poker sa najčuvenijim kockarom na Zapadu?

– Imaćeš šansu za to, ali kasnije – dodao je zamišljeno i još jednom pogledao u pravcu kojim je Koler otišao. – Ali, nešto... nešto mi se ne uklapa – dobacio je, a oči mu zasijaše. – Da, da... u pitanju je Čed Koler. Gde je on?

– Tačno, njega nismo videli – složi se Ben. – Gde bi mogao da bude?

Holidej je stajao i poigravao se vrhom kravate. Raspinjala ga je zla slutnja da nešto nije u redu, jer mu je ovoga puta sudbina bila suviše naklonjena. Nije bilo normalno da se sukob sa Kolerima tako lako završi. A onda, slutnja se uobličila u konkretnu pomisao.

– Eleonora! – izustio je poluglasno i Haris ga je zgranuto pogledao. – Da nije nekim slučajem...

Nije ni završio misao, a već je potrčao koliko ga noge nose. Haris i Nevada ćutke su pošli za njim.

Kada su stigli u hotel, soba je bila prazna i u neredu. Po prevrnutom nameštaju i razbacanoj posteljini videlo

se da se Eleonora Bilings borila, ali da ju je napadač, po svoj prilici Čed Koler, savladao i odveo. Kuda, to nisu mogli ni da slute.

Za Doka ova noć je bila beskrajno duga i dramatična.

* * *

Dok je Holidej razmišljao o Eleonori, Haris je s „koltom” uperenim u leđa naterao Kinkejda da pred sudijom Vajsmanom i još nekoliko građana kaže pravu istinu. Tako su građani Sonore saznali za sva nedela Keneta Kolera, pokušaj napada na Eleonoru, okršaj Krejga i Čeda i nameru Kolerovih da se osvete i zapale štampariju.

– Razlog za sve je dugogodišnje neprijateljstvo koje potiče još iz vremena rata sa Indijancima – dobacio je Dok. – Zbog toga je Koler i organizovao Bilingsovu smrt.

– Šta? – zgranu se sudija. – Zar je i Skot mrtav?

– Ubio ga je neki Finegan po Kolerovom nalogu – priznao je Kinkejd.

– Pa gde je devojka? – upitao je jedan od građana.

– Nestala je, ljudi – odvrati Dok mrzovoljno. – Mislim da ju je ugrabio Čed Koler i da s njom nešto smeru. Ne znam kuda ju je odveo, ali...

– Mislim da sam ga video – dobaci plavokosi čovek koji je stajao pored sudije. – Odjahao je prema ranču noseći nešto dugačko na sedlu. Mislio sam da je to...

Ali, Dok ga više nije slušao. Požurio je prema gradskoj štali gde je na br-

zinu osedlao konja. Kada se našao u sedlu i izjahao napolje, pred vratima ga je već čekao Ben Haris.

– Poći ću sa vama – rekao je kratko. – Možda ću biti od koristi.

Dok kratko klimnu glavom i potera konja u trk.

* * *

Doktor Vejder dremao je u naslonjači. Jedan od momaka stalno ga je držao na oku i budio ga čim bi se iz ranjenikove sobe začuo bilo kakav šum ili uzdah.

Onda su, u jednom trenutku, obojica zadremali i tako je najmlađi sin Keneta Kolera koga je tresla groznica ostao je u sobi samo sa ženom koja ga je pazila i neprestano mu brisala čelo. Negde oko ponoći, doktor je čuo neobičan šum, a posle njega pucanj. I on i stražar skočili su i pojurili u sobu, ali su stigli da vide samo zavesu koja se leljala na prozoru što je značilo da je neko upravo izašao iz sobe. Obojica su pogledali prema krevetu i užasnuto zastali. Majk Koler je ležao bez pokreta sa rupom u čelu, a žena koja ga je čuvala bolno je jaukala na podu.

– Oh... šta je ovo...? – promuca doktor s nevericom.

I Kolerov čovek je u čudu posmatrao mladićevo nepokretno telo. Nije znao da li da krene za ubicom u noć ili ostane i pokuša nešto da sazna od žene koja je dolazila svesti.

Nije trebao dugo da razmišlja. Zajedno sa doktorom sišao je do ulaza

i onda su obojica ugledali blesak u štalama preko puta. Potrčali su preko dvorišta kao po komandi, a onda zastali ugledavši ogroman narandžasti plamen koji je kao neka ogromna medveda čeljust zahvatio celu zgradu. Kao gonjena zver, jedna krupna silueta izdvojila se iz senke i nestala u tami praćena njiskom konja i gustim dimom.

Vejder je zatvorio oči i ponovo pogledao. Ne, nije se varao! U štali je bio požar, a palikuća je upravo pobjegao. Za tren oka vatra je zahvatila najveći deo zgrade i plameni jezici već su liznuli do krova. Preplašene životinje su njištale, kidale konopce i kopitama lomile pregrade...

Iz kuće se začula galama, a tri kauboja potrčase da gase požar. Vejder je nekoliko trenutaka oklevao, a onda im se ipak pridružio.

* * *

Stigavši nadomak kuće, Kenet Koler je zaustavio konja. Plameni stub dizao se visoko ka nebu obasjavajući njegovo blede i izmučeno lice. Gologlav, pogrbljen i klonuo u sedlu, to više nije bio onaj stari Kenet Koler, gospodar i naredbodavac, već samo senka od čoveka. Njegov prazan pogled klizio je preko zapaljenih štala i kuće koja je počivala u mraku.

Obuzet najcrnijim slutnjama, snažno je mamuznuo konja.

Senke oko vatre kretale su se u raznim pravcima, ali se niko nije usuđivao da priđe. Konji koji su pokida-

li veze i spasli se smrti u plamenu, sada su trčkarali po travnatom delu, između glavne kuće i spavaonice za kauboje.

U tom trenutku se začuo topot kopita i Čed je „doleteo” kao furija. Na usnama mu je titrao pakleni osmeh.

– Gde si bio? Zašto si pobjegao iz okršaja? – zapita ga otac potmulim glasom.

Ali, Čed Koler nije mario za očeve reči.

Iznenaden, ovaj ga mrgodno odmerio i taman kada je hteo da mu uputi reči prekora, iz kuće se začuo snažan vrisak. Kao sumanut, Kenet Koler je povikao ime svog najmlađeg sina i bez reči pojurio prema kući.

Čed je ostao u sedlu, podlo se cereći.

– Majk.... – ponavljao je u sebi očeve reči. – Majk i samo Majk! A ja i Krejg? Mi ...ništa! Jedino Majk!

Onda se zadovoljno nasmejavao i, umesto prema kući, poterao konja na suprotnu stranu. Prošao je ispod kapije, a onda skrenuo levo. U šiblju, nedaleko od zida koji je opasivao Kolerovo imanje, nalazilo se nečije telo.

Eleonora Bilings ležala je na zemlji vezana lasom i sa prljavom maramom preko usta.

Uplašeno je posmatrala Čeda koji je silazio sa konja. Raščupana kosa ponegde joj je bila slepljena za ožno lice. Teško je disala i kada je Čed konačno prišao i skinuo joj maramu, udahнула je vazduh kao davljenik. U trenutku je htela da vikne, ali je odmah shvatila da bi to bilo besmisleno.

Skupila je noge i povukla se još dublje u gustiš.

Čed se cerio i čizmom joj zgazio skut duge haljine. To ju je zaustavilo u povlačenju pa su je oštre grančice ogrebale po licu, a suze potekle same od sebe. Ali, nije pustila ni glasa.

– Bežiš, curo? – upitao je kroz smeh. – Ali... nemaš više gde. Tu smo samo nas dvoje...

Eleonora je ćutala. Ruke su joj bile vezane i potpuno utrnule od konopca.

– Sada ćeš upoznati pravog Kolera, lepotice – rekao je i spustio se na kolena pored devojke. Ona je užasnuto gledala kako otkopčava opasač na pantalonama osećajući kako je hvata drhtavica. – Ne plaši se, nas dvoje ćemo se lepo poigrati!

– Bolje je da se poigramo nas dvojica, ali na drugi način! – začuo se iz mraka dubok, ledeni glas.

Holidejeva vitka silueta ocrtala se na nebu na samo nekoliko koraka iza njega. Izgledalo je da je Džordžijanac izronio iz zemlje poput duha.

Čed Koler je zurio u njega kao mesečar. U jednom trenutku pomislio je da bi bilo najbolje da povuče oroz. Bio je mrak, protivnik neće reagovati na vreme i tako će imati šansu... Ali, istog trenutka začuo je zapinjanje oroza iza sebe.

Kao da je prozreo njegovu nameru, Ben Haris mu je prišao s leđa i izvukao mu revolver iz futrole. Lica izobličienog od mržnje, Čed shvati da je izgubio igru.

– Bilo bi ti bolje da pođeš i gasiš svoju kuću – dobaci Holidej hladno.

– Ubiću te, prokletniče! – zaurlao je najstariji sin Keneta Kolera. – Možda bi bilo najbolje da sada završiš sa mnom! Jer, ako me pustiš, znaj da će te moja osveta stići ma gde da si...

– Ne bojim se toga. Čekaću te ... – dodade Dok nonšalantno i krete prema Eleonori. Lagano ju je podigao, odvezao joj ruke i doveo je do konja. Onda joj je pomogao da uzjaše.

Devojka je duboko uzdahnula i naslonila se na njegova leđa. Dok je osetio kako joj telo podrhtava.

– Kako se osećate, gospođice Bilings?

Ona ustrepta. Njegov glas, do tada tako hladan i bezbojan, bio je blag i prijateljski. Ili joj se tako učinilo pošto je priželjkivala da tako bude?

– Dobro, mister Holideje, sasvim mi je dobro – prošaputala je i čvršće ga prigrllila.

* * *

Ispred firme „Vilijam Džonson – pogrebnik” bilo je poređano pet mrtvačkih sanduka od najgrublje istesanih dasaka.

Pet sanduka za groblje u Sonori označavalo je kraj za petoricu Kolerovih revolveraša koji su učestvovali u sinoćnom obračunu.

Mnogi su te noći videli da je gorelo nebo nad Kolerovim posedom i čuli dolazak jahača odmah posle toga. Oni najradoznaliji usudili su se da provire i na konjima prepoznali dva stranca i devojku.

Toga jutra zaista je bilo o čemu da se priča. Sudija Vajsman nije bio raz-

govorljiv kao inače. Dugo je o nečemu razmišljao i na sva pitanja davao lakonske odgovore.

Kenetu Koleru je zadat težak udarac, ali on je još uvek stajao na nogama i još uvek bio snaga sa kojom se moralo računati. Zato ga je sada trebalo dotući, zadati mu poslednji udarac. A grad je bio bez šerifa, bez vlasti i sam sudija nije mogao mnogo toga da učini. Čak ni članak koji je Eleonora Bilings spremala za prvi sledeći broj novina, nije bio dovoljno ubojit i potkrepljen dokazima, iako je govorio o prodaji oružja u Koloradu.

Ali, bio je tu čovek za koga je sudija verovao da može nešto učiniti: stranac u tamnom odelu, čovek sivo plavih očiju, otmenog držanja i neverovatne brzine. On je već pokazao šta može da uradi, ali sudija je naslućivao da to nije sve.

Čovek o kome je razmišljao sudija Vajsman sedeo je u salunu „Korona” i ređao karte.

Čekao je.

Sudbina je i ovoga puta hitala da ga stavi pred nova iskušenja. Opet je bio sam i prinuđen da koristi „kolt” kao sredstvo rešavanja problema. Ali, nije se kolebao, jer je sukob koji je očekivao imao svoj cilj: odbraniti pravednu stvar i obezbediti bolji život ljudima u Sonori.

I kada sve bude gotovo, on će otići bez zbogom. Neki će mu možda zahvaliti, a neki ne, jer će, kada budu čuli njegovo ime, za većinu ljudi on biti samo prognanik, litalica i kockar.

Posmatrajući karte, za trenutak je kratko uzdahnuo: prorekle su mu srećan dan. Pokupio ih je u jednom potezu i pogledao na veliki zidni sat. Bilo je tačno dvanaest, a na ulici je odjeknuo pucanj.

Svi su ućutali i okrenuli glave na tu stranu. Dok stavi špil u unutrašnji džep i natuče šešir na čelo.

– Ubico, gde si? – urlao je Čed Koler.
– Izadi, čekam te!

On je lagano ustao, odgurnuo leptir vrata i izašao na trem. Onda je zastao i izvadio cigaretu iz tabakere.

Čed Koler je stajao licem okrenut prema salunu, zakrvavljenih očiju i zgrčenih usta. Celokupno njegovo držanje odražavalo je odlučnost i rešenost da se bori do kraja. Desna ruka mu je zglobovom šake dodirivala dršku „kolta”, a pogled mu je bio prikovan za trem ispred „Korone”.

Bilo je podne i ulica je bila potpuno pusta.

Holidej je pogledom preleteo preko krovova i uglova kuća, ali nije opazio ništa sumnjivo. Onda je sišao sa trema i sa otkrivenom drškom revolvera lagano krenuo ka izazivaču.

Tek zapaljena cigara u njegovim rukama strašno je razdražila Čeda Koleru. Zaboga, pomislio je besno, zar taj prokleti čovek može mirno da puši?

– Potegni! – povikao je nervozno, rešen da se stvar okonča što pre.

Umesto toga začuo je bat tromih, teških koraka posle kojih je nastupila tišina. Kada je otvorila oči, Eleonora je ugledala Keneta Kolera koji je stajao između dva protivnika.

Bogati rančer se lagano okrenuo prema sinu i rekao muklim, od očajanja otupelim glasom.

– Marama za maskiranje ti nije pomogla, samo da znaš. Žena koja je čuvala Majka te je prepoznala. Zašto si ga ubio?

Čed uzmaknu jedan korak. Videlo se da vodi unutrašnju borbu i na neki način se koleba. A onda mu je bes izobličio crte.

– Zašto? Zato što si samo njega smatrao za sina, a mene i Krejga za kopilad! – zaurao je. – Nas si gonio kao obične sluga i nikada nam nisi bio otac! Da, da, ubio sam ga da ti se osvetim!

Kenetove oči su čudno blesnule. Obojica su potegli revolvere, a pucnji su se slili u jedan. Stari je odmah pao, dok se snažni Čed zateturao i progundao glasom punim mržnje:

– Ipak sam ti se osvetio... – kazao je, a onda se i on sručio u prašinu.

Holidej je čvršće stisnuo cigaru i odbio gust dim. Sa svih strana ljudi su počeli da izlaze na ulicu i žagore. Eleonora je krenula ka njemu, ali je zastala na pola puta.

Brži je bio sudija Vajsman.

– Mister – oslovio je Doka prilazeći. – Mi vam toliko dugujemo. Spasli ste naš grad bede, a ni ime vam ne znamo!

– Zar je to važno? – hladno upita ovaj.

– Naravno! Imamo planove u vezi sa vama i mislimo da bi mogli da budete...

– Ne interesuje me.

– Ali, slušajte! Vi ste pravi čovek za nas!

Holidej ga odmeri i lagano krete.

Ali, sudija se nije predavao.

– Razgovarao sam sinoć sa mnogim uglednim ljudima i svi se slažu da ste čovek kome Sonora najviše duguje! Shvatate šta hoću da kažem?

– Da, ali ponavljam da me to ne interesuje – odvrati Dok zastajkujući.

– Ali... kako? – promuca Vajsman. – Svaki čovek....

– Ja nisam svaki čovek, ja imam svoje ime i prezime. Zovem se Džonatan Holidej, mada me mnogi zovu Dok.

Sudija Vajsman je zabezeknuto zurio u svog sagovornika.

– Vi ste Dok Holidej, kockar i revolveraš?

– Da. Neki kažu da sam ubica, drugi me hvale i veličaju. Šta sada kažete?

– Ja...? Ovaj, treba da se dogovorim sa ostalima...

Dok klimnu glavom.

– Tako je već bolje. Kada se dogovorate, potražite me negde na Misisipiju ili u Teksasu. Dojahaću odmah.

Zatim se okrenuo i pošao prema Eleonori koja ga je čekala ispred štamparije. Dok joj je prilazio gledala ga je sa mešavinom divljenja i tuge u očima. Samo nekoliko minuta pre toga shvatila je šta oseća za tog čoveka, ali je kao i svaka pametna devojka, shvatila da to nikada ne može dobiti. Bila je to njena zla kob, ništa manje tragična od sudbine ovog čoveka koga je obožavala.

Gledajući je u oči, Dok je razumeo njena osećanja. Ali je, isto kao i ona,

shvatio njihovu beznadežnost i tužno zaključio da joj ne može pomoći.

– Ja danas odlazim, gospođice Bilings. Koliko mogu da naslutim, vi ćete ostati u Sonori?

– Da, to je dug prema ocu koji moram da odužim.

– Onda neka vam je sa srećom – kazao je ljubazno i rukom dodirnuo obod šešira.

Zatim se okrenuo i otišao. Desetak minuta kasnije već je jahao ka izlazu iz grada.

Eleonora ga je netremice posmatrala, jedva savlađujući želju da ga pozove ili potrči za njim. Znala je da ga više neće videti, jer taj divni, čudni i neverovatni Holidej je bio čovek za koga nije bilo mira pod beskrajnim nebom Zapada. Sada je još jahač, a uskoro će biti crna tačkica koju će progutati horizont. On nikada neće ostati na jednom mestu.

Pratiće ga samo legenda i reski oblačići barutnog dima.

KRAJ

SVAKOG MESECA

KOMPLET: 40 SVESKI

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

00522

9 770353 000002